การศึกษา ของกระป๋อง มีฝัน

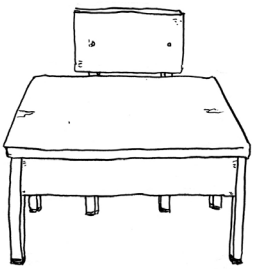

01

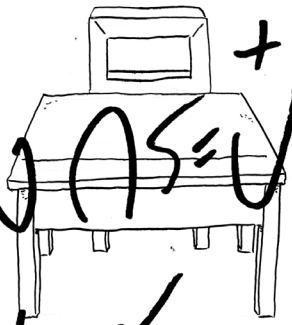
(ภาคโรงเรียน)

เรื่อง/ภาพ :

สะอาด

การศึกษา + ของกระป๋อง มีฝัน

ชื่อหนังสือ การศึกษาของกระป๋องมีฝัน 01 (ภาคโรงเรียน)

Title The education of a dreaming can 01 (school part)

ISBN 978-616-8192-02-3

ตีพิมพ์ครั้งที่ 1 2561

จัดพิมพ์โดย มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท (Friedrich-Ebert-Stiftung)
ศูนย์ประสานงานเครือข่ายการศึกษาเพื่อสร้างพลเมือง (Thai Civic Education)

ผลิตที่ ไอดี ออล ดิจิตอล พริ้นท์ จำกัด 52
ซ.เอกชัย 67 ถ.เอกชัย แขวง/เขต บางบอน
กรุงเทพฯ 10150 โทร. 02-899-5429-35

ผู้เขียน สะอาด (ธนิสร์ วีระศักดิ์วงศ์)

บรรณาธิการ ธรรมวิทย์ ศิริรัฐนีกร (บอล)

ลิขสิทธิ์ © มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท, ธนิสร์ วีระศักดิ์วงศ์

ติดต่อ มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท
อาคารธนภูมิ ชั้น 23 เลขที่ 1550 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่
แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กทม. 10400
โทร. 02-6527178-9 โทรสาร 02-6527180
Website www.fes-thailand.org
Facebook Fridrich-Ebert-Stiftung FES Thailand

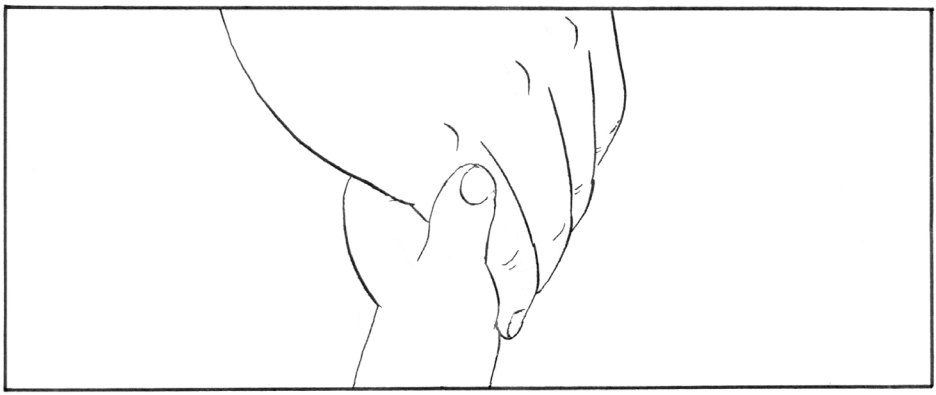
ความคิดเห็นที่ปรากฏใน หนังสือเล่มนี้ ไม่ถือว่าเป็นความคิดเห็นของ มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท

* ชื่อบุคคลใดๆ ในเนื้อหาการ์ตูนของหนังสือ เล่มนี้
นอกจากชื่อผู้เขียนแล้ว ล้วนเป็นนามสมมุติทั้งสิ้น

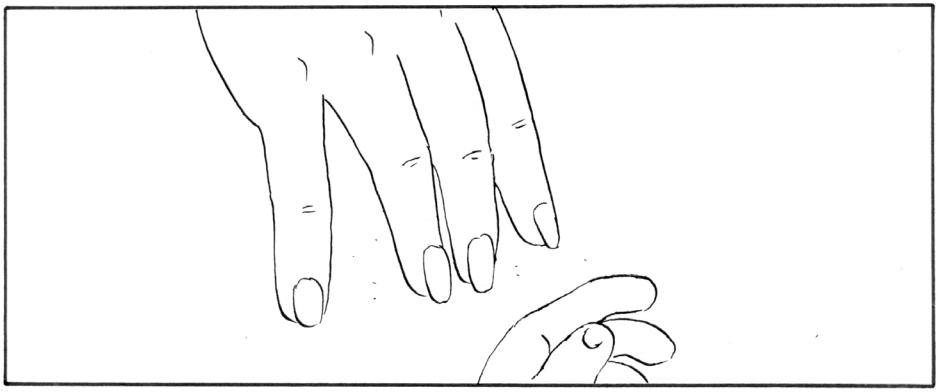
เธอ ฝันของผม ของคุณ ของเรา

ภาคโรงเรียน

ยังไม่รู้หรอกว่าความรู้คืออะไร

ตั้งแต่เกิดมาคงยังไม่เคยได้ยินคำว่าการศึกษาด้วยซ้ำ

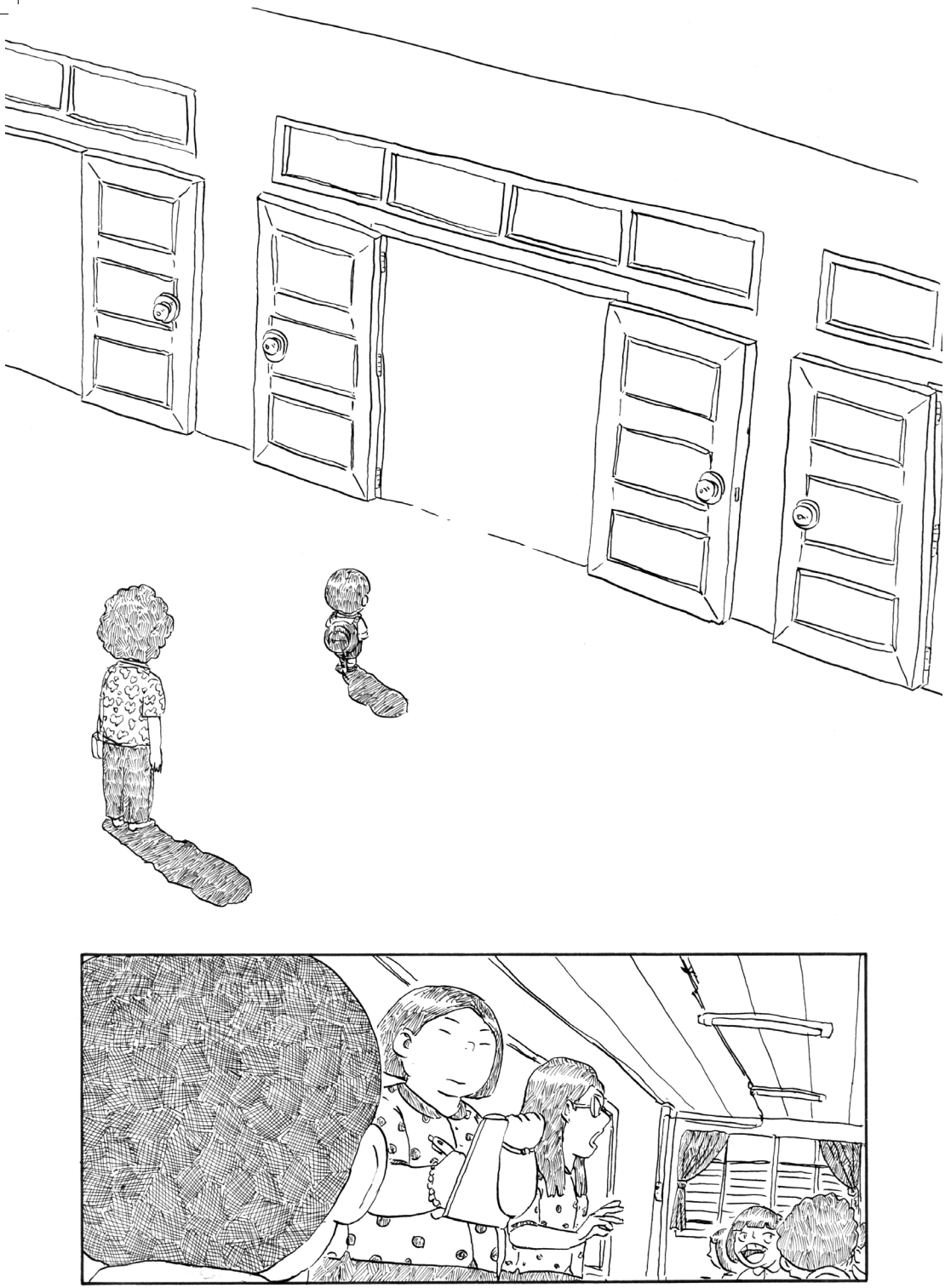

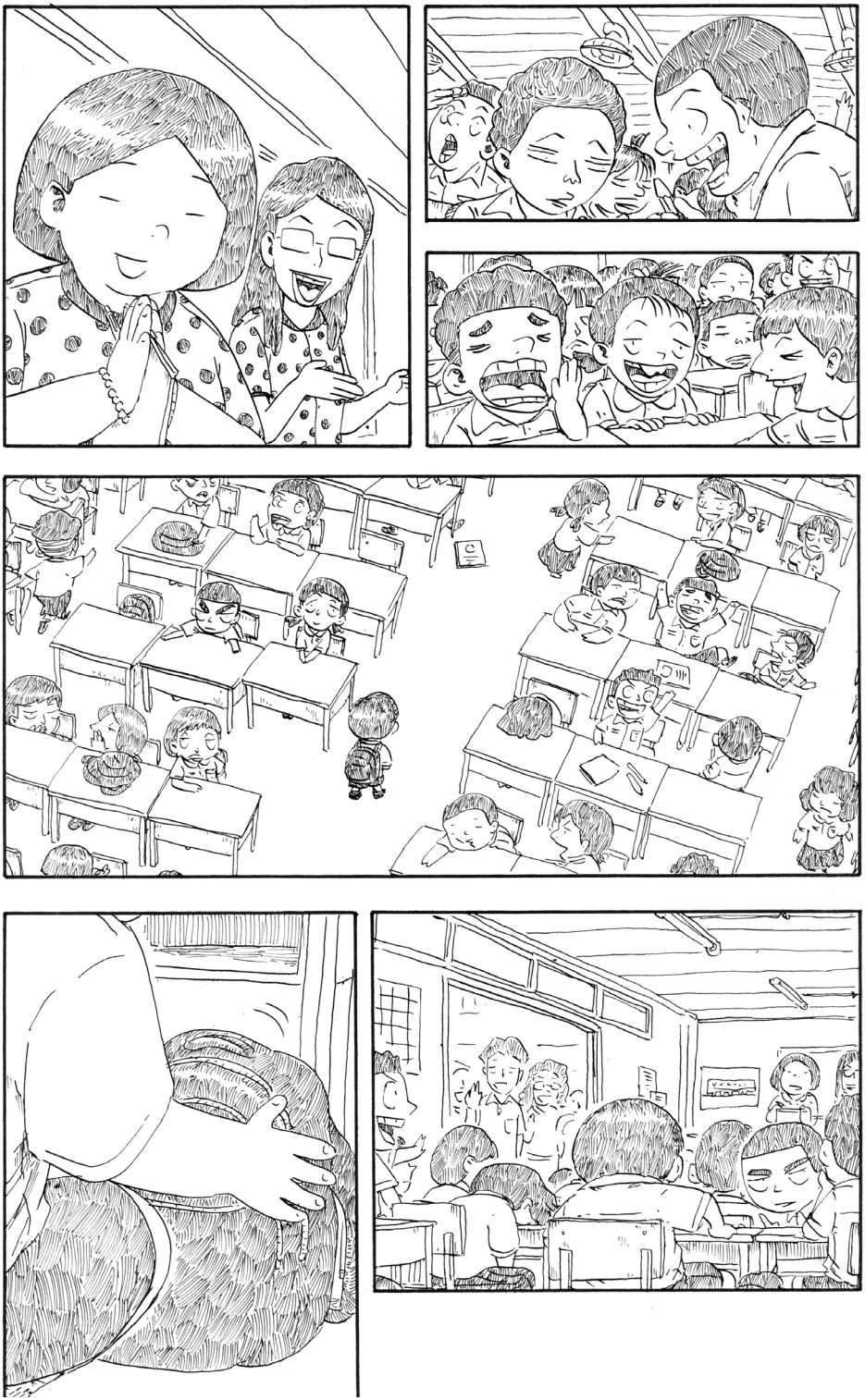
แต่ผมก็ถูกแม่พามาที่นี่

พูดประโยคบอกลาที่จะได้ยินไปอีกหลายครั้ง

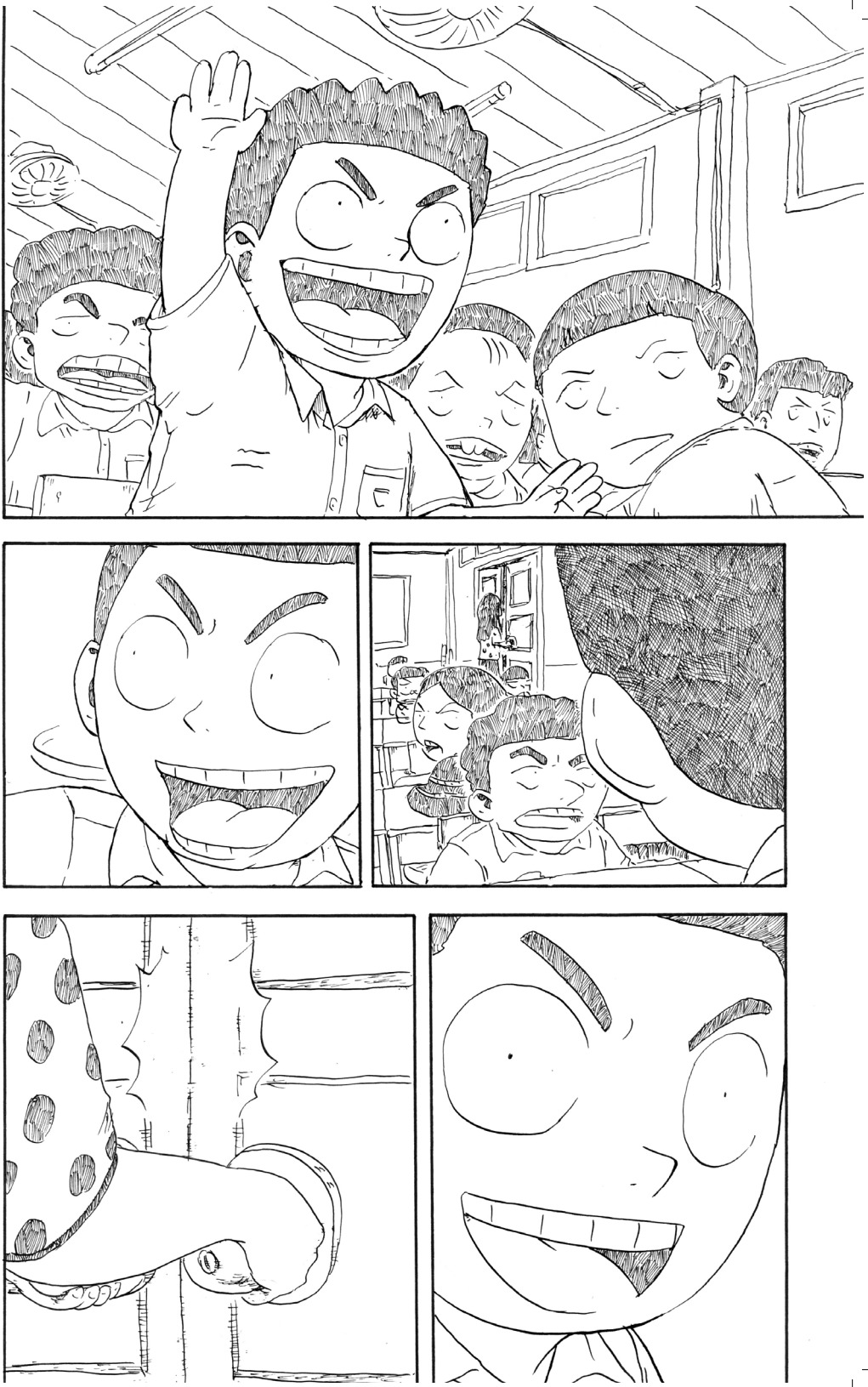
ตั้งใจเรียนนะลูก

อย่าซนกับครู

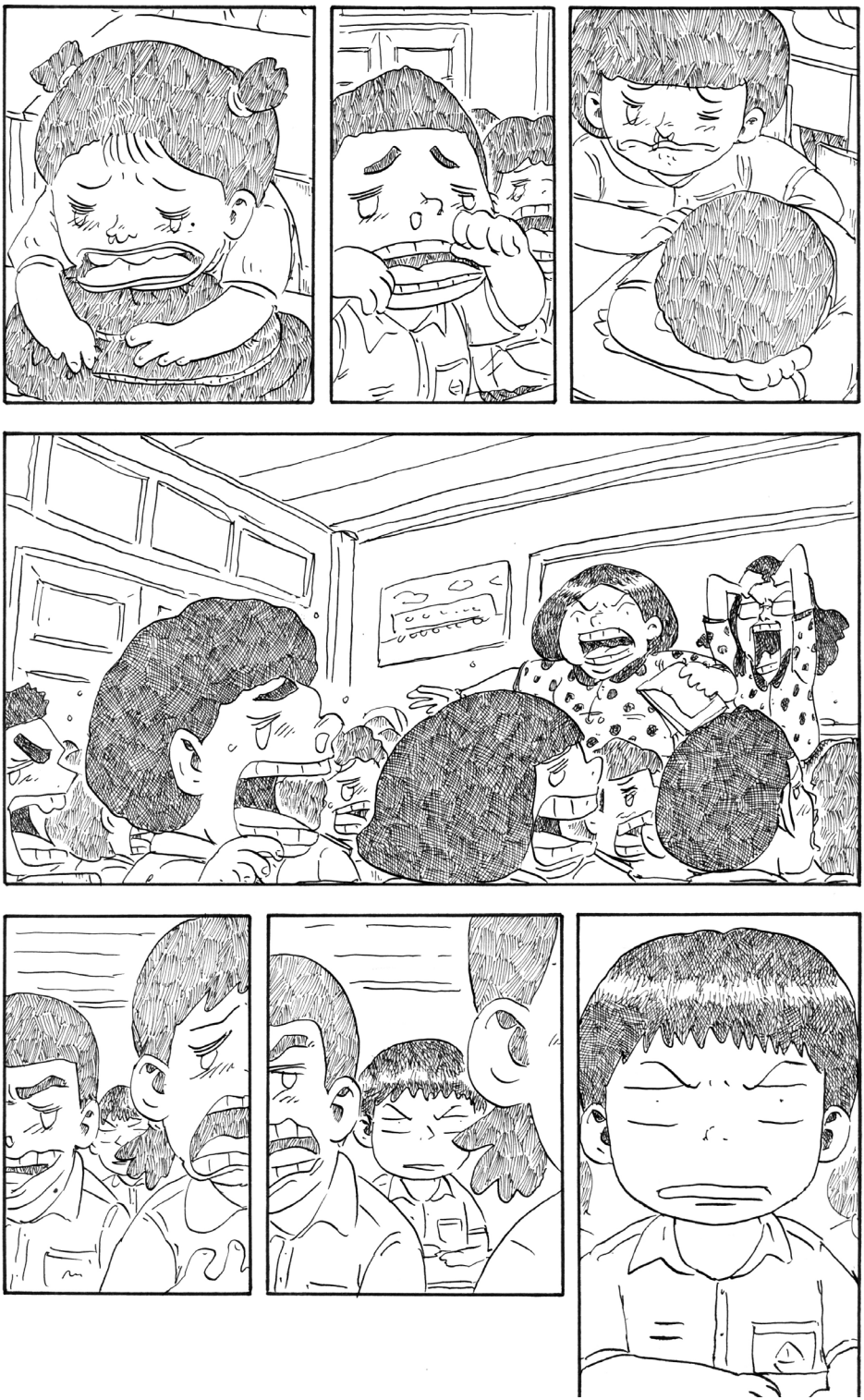

บทที่ ความกลัว

นั่นเป็นวันแรก

ที่ผมได้รู้จัก

โรงเรียน

แง~

นับตั้งแต่
จำความได้
ตอนอนุบาล

อื๊อ ไม่อาว

ผมก็กลายเป็นเด็ก
ที่มีเลี้ยงต้องคอย
ปลุกกระชากไปให้
ทันเข้าแถวทุกเช้า

การต่อสู้มักดำเนิน
ไปอย่างดุเดือดตลอด
ระยะทางประมาณ
1 กิโลเมตร

FINISH

เพราะสำหรับผมแล้ว

โรงเรียน...

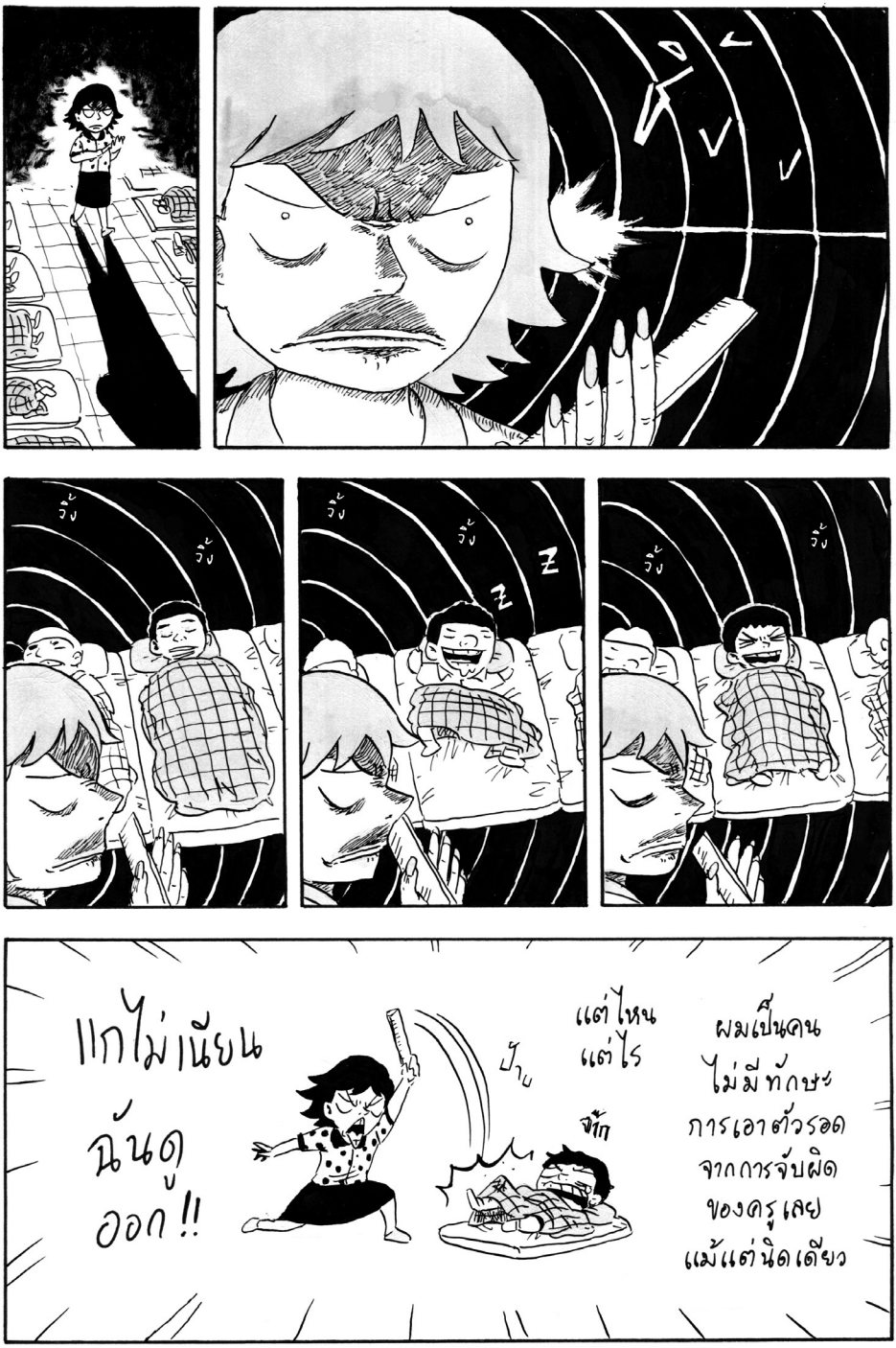
คือสถานที่อันแสนน่ากลัว
มืดดำหำหดหยดหยองเป็นอย่างยิ่ง

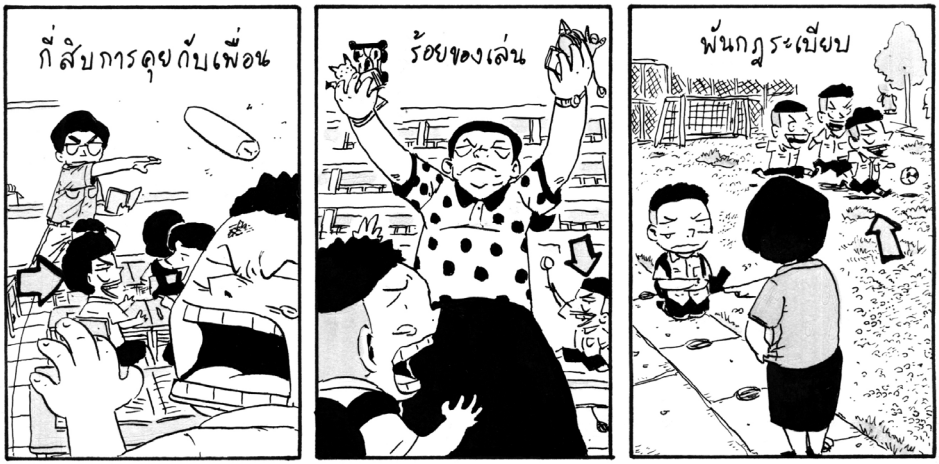

ได้เวลานอนกลางวันแล้วเด็กๆ
หยิบเตียงมาปูให้เรียบร้อยเดี๋ยวนี้!!
ภาพจาก ความทรงจำสุดอคติ ของผู้เขียน

อย่าให้ครูเห็นนะว่าใครยุกยิกหรือลืมตาขึ้นมา!
เพี๊ยะๆ
เฮ้ยทุกคน

วันนี้ไม่ง่วงเลยว่ะ
มาแกล้งทำเป็นหลับให้ครูจับไม่ได้ดีกว่า
แบงค์
ยอดนักอาระยะขัดขืนแห่งชั้น ป.2/5

ผัวะ

ผมเป็นคน
ไม่มีทักษะ
การเอาตัวรอด
จากการจับผิด
ของครูเลย
แม้แต่นิดเดียว
แต่ไหน
แต่ไร
ป้าบ
จ๊ก
แกไม่เนียน
ฉันดู
ออก!!

กี่สิบการคุยกับเพื่อน
ร้อยของเล่น
พันกฎระเบียบ

ใครหลายคนบอกว่าเด็กต้อง
ไปโรงเรียนเพื่อจะได้
รู้จักการเข้าสังคม
แต่ผมกลับรู้สึกว่ามันมี ข้อห้าม
และบทลงโทษ พิสดาร เยอะมาก
จนต่างกับ สังคมจริงๆ เหมือนคนละโลก
เล็บยาว!
ตัดผมซะ!
ใครให้เล่น!
เสื้อออกนอกกางเกง!
วันนี้ต้องแต่งลูกเสือ!

ราวกับครูทุกคนมีภาพ
ของสุดยอดนักเรียนตัวอย่าง
อยู่ในใจ
นักเรียนกระป๋อง
ตราเด็ก
สมบูรณ์แบบ
สรรพคุณ
เรียบร้อย/เชื่อฟัง/ตั้งใจเรียน

และเป็นหน้าที่ของพวกเขา

ที่จะต้องเคี่ยวเข็ญ
เหล่าฝูงลิงเถื่อน
ไปสู่เส้นทาง
ที่ถูกต้องให้ได้

ซึ่งมันมีส่วนทำให้ผม...
กลายเป็นเด็กขี้กลัว
หวาดระแวงความผิด
ความมั่นใจในชีวิตโป๋เป๋
วันนี้โดนถูกป่าวระ?
ตอบงี้ครูจะว่ามั้ย?
ชิงเป้งแล้วยางลบหาย
ทำไงดี!!

แม้แต่การขอครูไปเข้าห้องน้ำ...
ไหนครูได้ข่าวว่าวันนี้เพื่อนเรามีคนอีร้าดเหรอ?

ธนิสร์
ธนิสร์ครับครู!
เหม็นสดๆ เลยครับ!

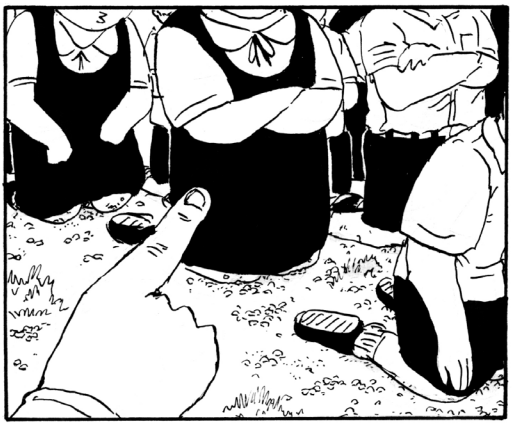

ฮ่าๆๆ
วันหลังก็ขอครูไม่ก็ทำให้มันเรียบร้อยตั้งแต่ตอนพักเนอะ
จะได้ไม่ต้องลำบากเพื่อนเขา
ฮ่าๆๆ

ฮ่าๆ
ฮ่าๆๆ
ฮ่าๆ
ผมได้แต่โทษตัวเองว่าทำไมถึงไม่กล้าขอครู

แต่ไม่เคยเอะใจ
ว่าทำไมส้วมโรงเรียนถึงน่ากลัวกว่าส้วมที่บ้านไปได้

รายชื่อคนดี
1. อิศเรศ
2.

สแตนอัปผลีส!

กู๊ด-มอร์นิ่ง-ทีเช่อ

แต้งกิ้วซิดดาวน์

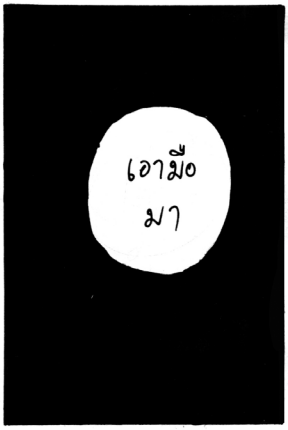

แต้ง-กิ้วทีเช่อร์!!

ให้ทุกคนเรียงแถวตามเลขที่มาได้เลย
ก่อนอื่นครูขอตรวจการบ้านท่องศัพท์ที่สั่งเมื่อวานนะคะ
โอเค

ชิบเป๋ง - ไม่ได้ท่องมาสักแอะ! ท่าไงดีๆๆ
กูไม่เห็นจะมีใครท่องมาสักคนเลย
อย่าไปคิดมากมึง
ครูแมวใจดีจะตาย

เป็นไงบ้านิสร์ ท่องมาครบมั้ย?
นี่ครับครู

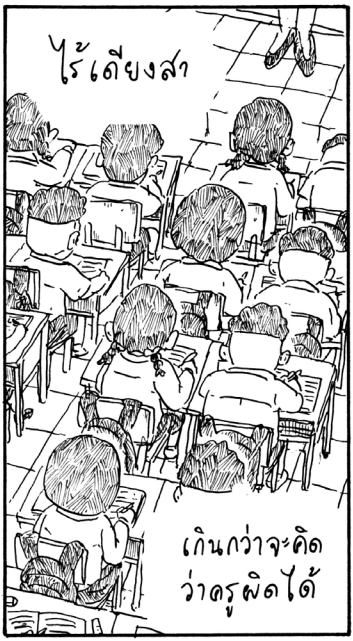

ขาดไปสิบคำครับแบบว่า...
ช่วงนี้ผมติดโปเกมอนนิดหน่อย
ครูแมวได้เล่นไหมครับหนุกดี

เอามือมา

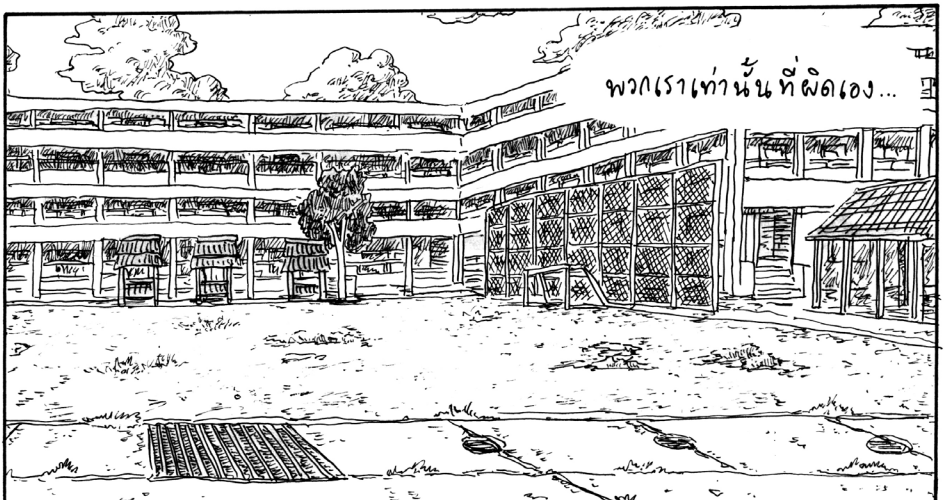

10HITS!
12 HITS
วันนั้นครูหวดพวกเราสุดแรงอย่างเสมอภาค
เสียงร้องไห้ระงมอื้ออึงไปทั่วห้อง
แม้แต่เสียงของครูเอง...
ที่ครูต้องทำแบบนี้
รู้ไหมว่าครูเองก็เจ็บเหมือนกัน

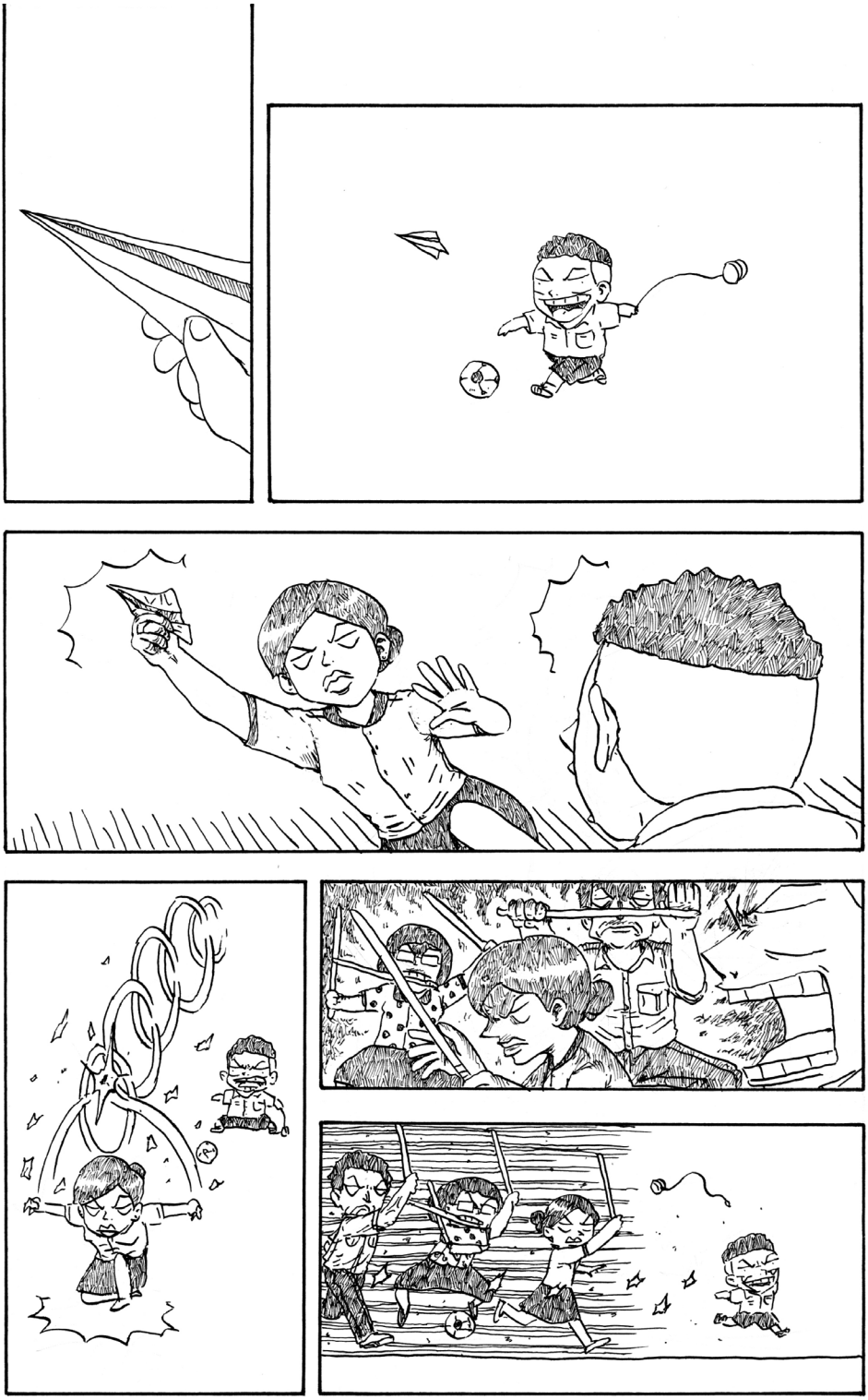

แต่ครูก็ต้องทำ เพราะอยากให้พวกเธอได้ดี
เพราะงั้น การบ้านครั้งหน้า ขอให้ทุกคนตั้งใจกว่านี้
เธอช่วยทำเพื่อครูได้มั้ย?
ครับ/ค่ะ!
ตอนนั้น พวกเรา ต่างโง่เขลา

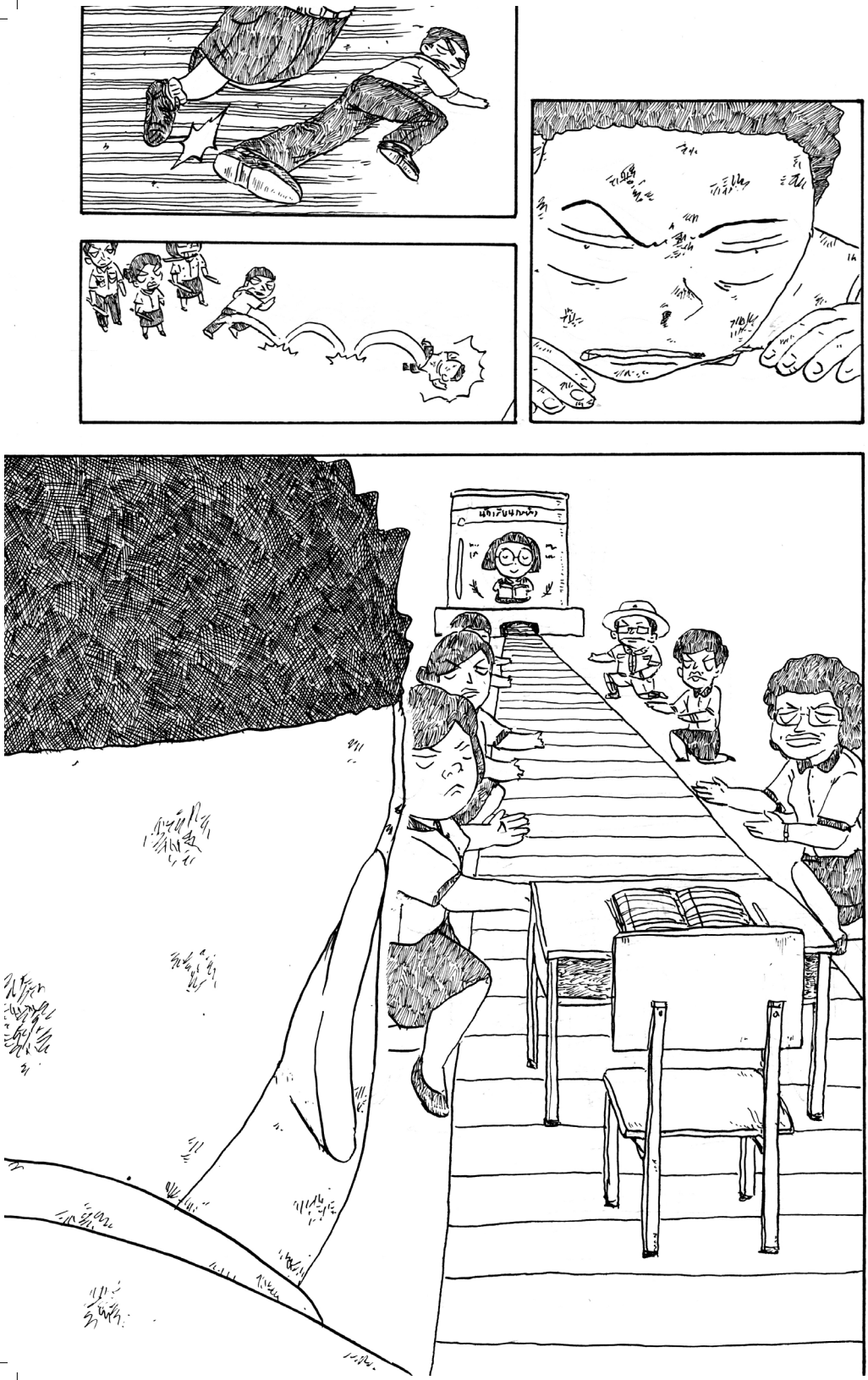

โง่
เกินกว่าจะคิด
ว่าครูเองก็มี
เรื่องที่ไม่รู้

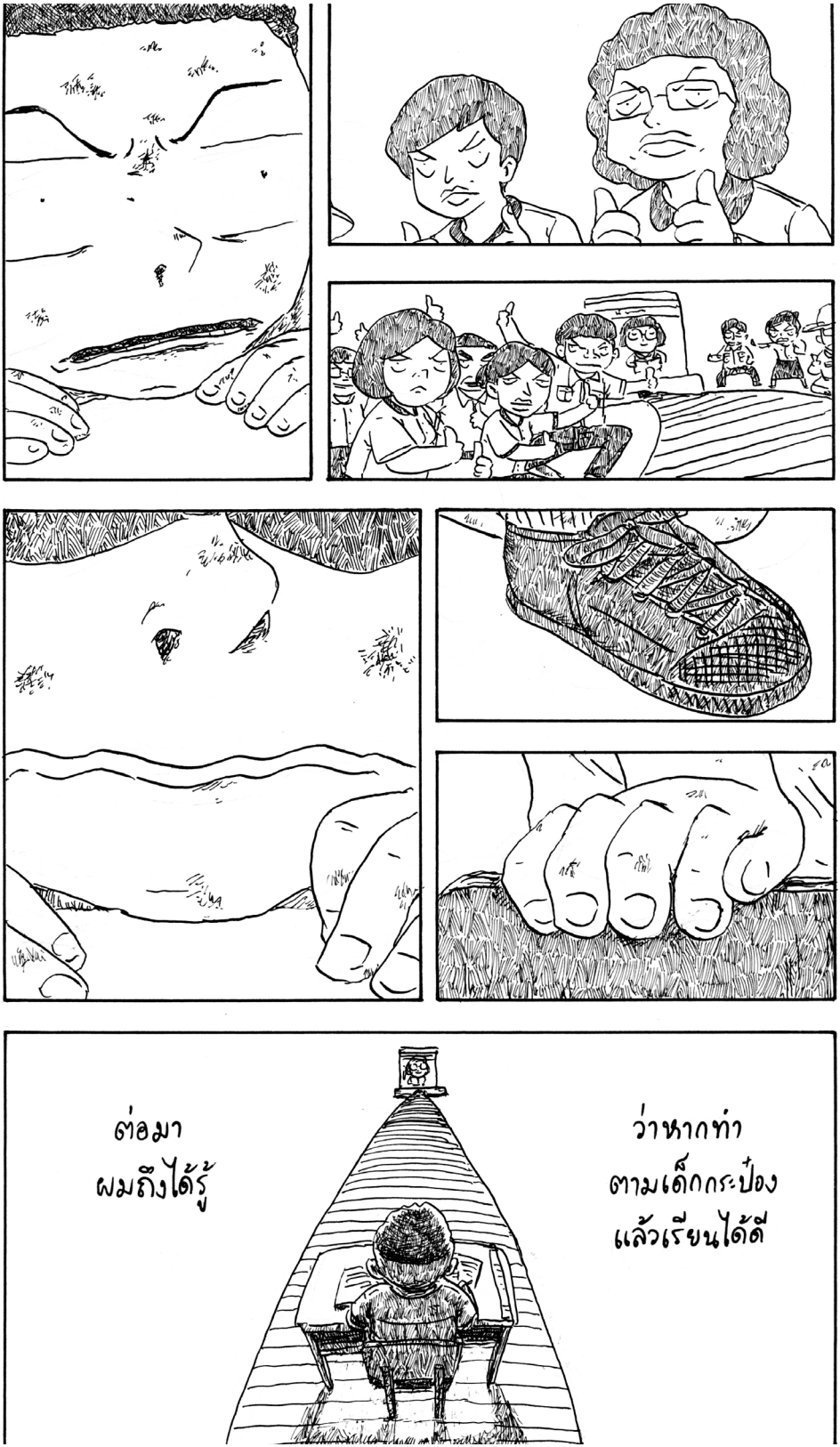

ไร้เดียงสา
เกินกว่าจะคิด
ว่าครูผิดได้

เป็นเพียง
พวกเรา

พวกเราเท่านั้นที่ผิดเอง...

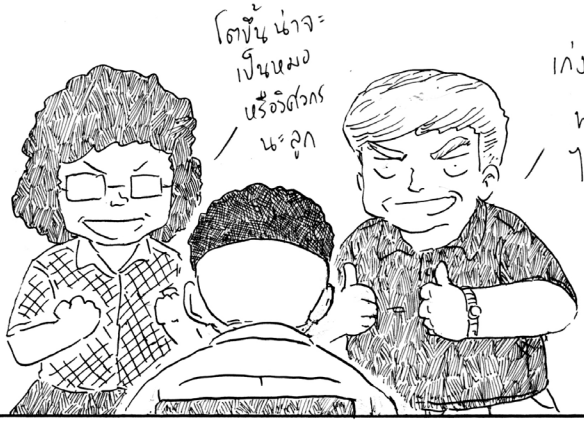

ต่อมา
ผมถึงได้รู้
ว่าหากทำ
ตามเด็กกระป๋อง
แล้วเรียนได้ดี

ผมก็จะมี
ครูๆ คอย
เอ็นดู

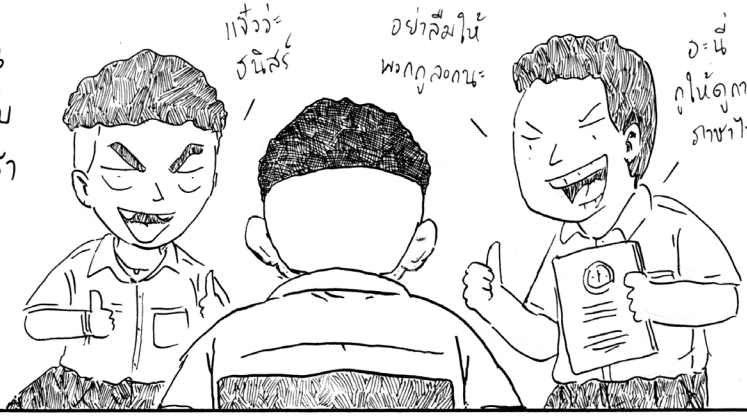

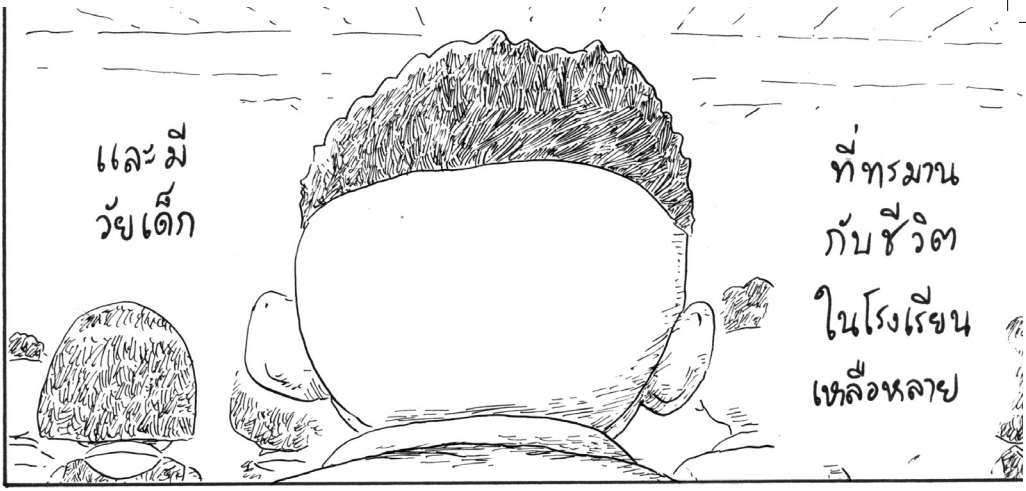
ให้อภิสิทธิ์
มากกว่าเด็ก
คนอื่นๆ

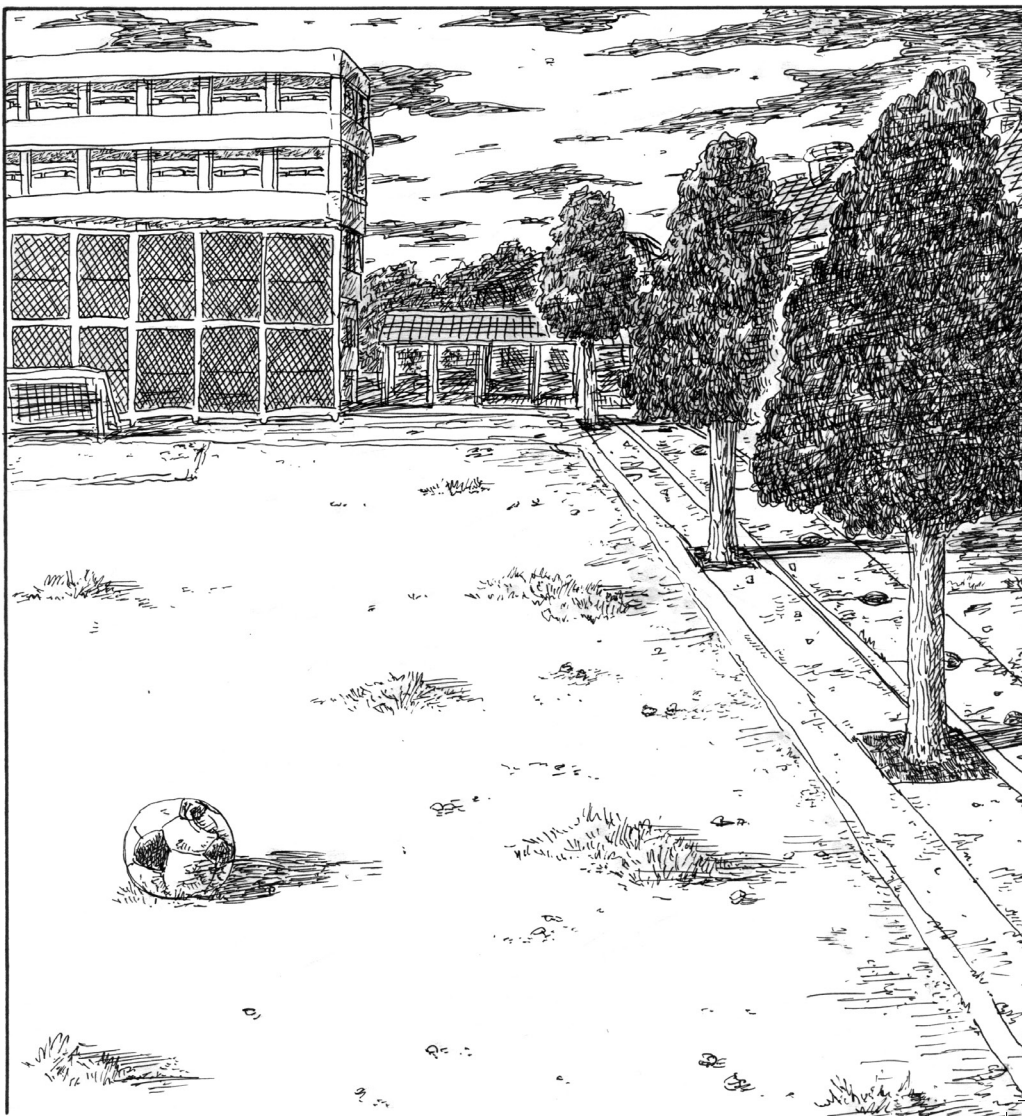
มีพ่อแม่
และญาติๆ
คอยเอาใจ
ลูกชอบ

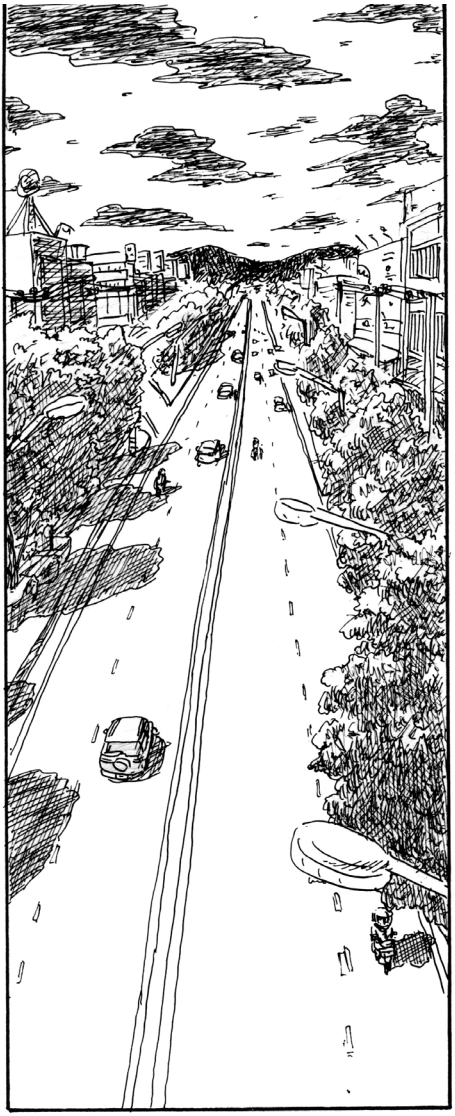

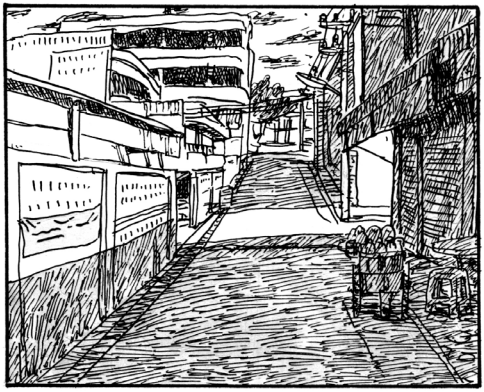
มีเพื่อน
ที่ยอมรับ
ในตัวเรา

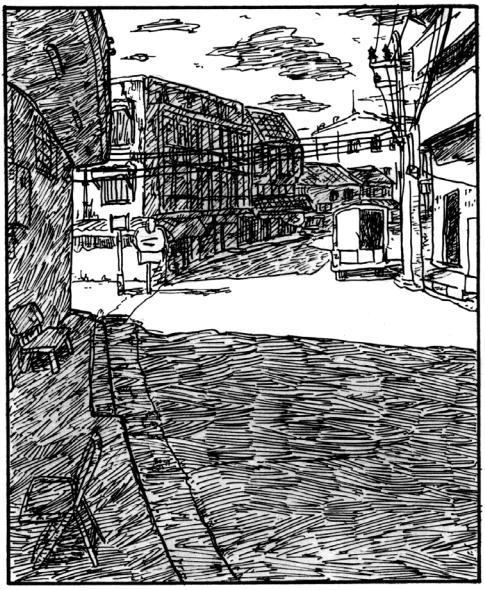

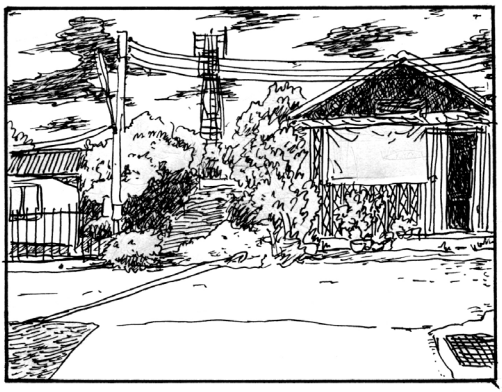

และมี
วัยเด็ก
ที่ทรมาน
กับชีวิต
ในโรงเรียน
เหลือหลาย

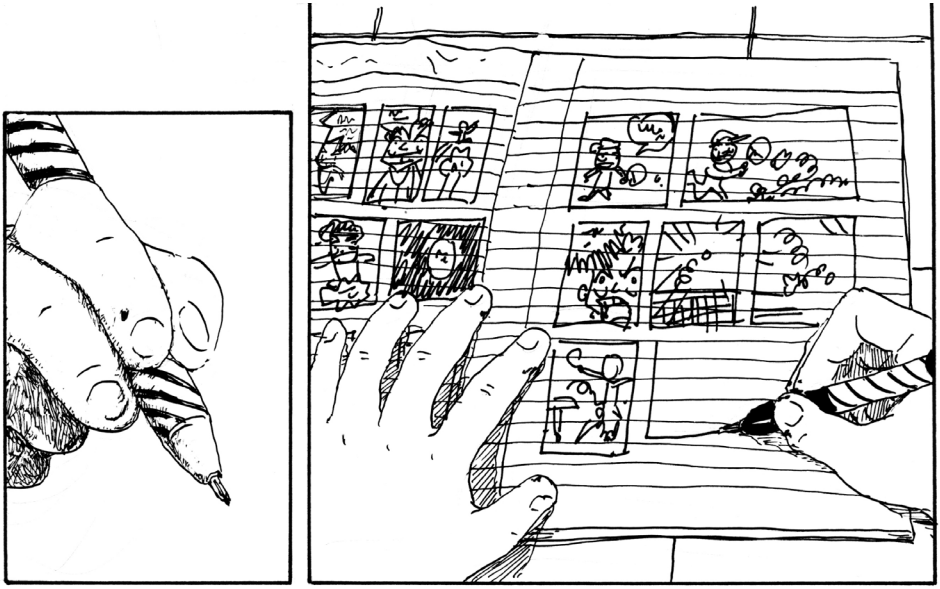

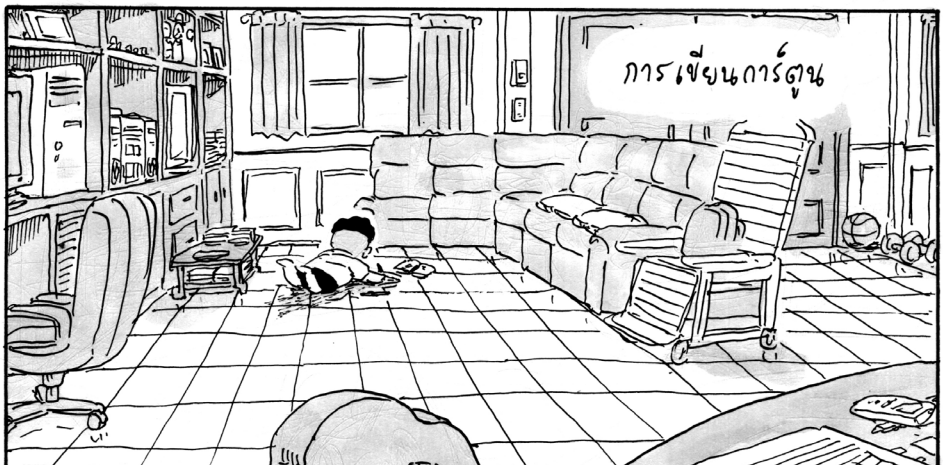

แต่ช่วงเวลาเดียวกันนั้น
ผมกำลังหัดเรียนวิชานึง
ซึ่งแตกต่างจากการเรียน
ในโรงเรียนขั้นสุดยอด

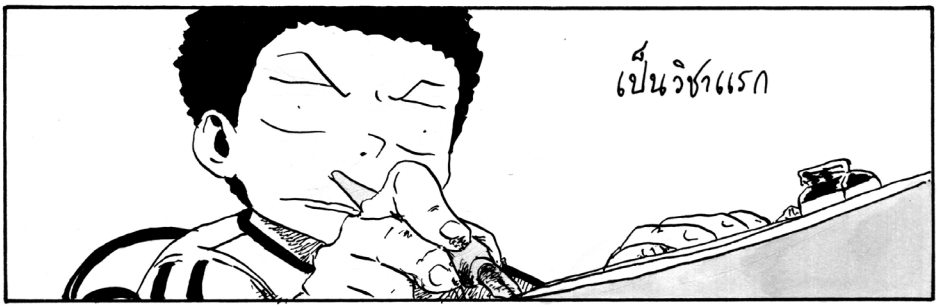

การเขียนการ์ตูน

วิชาที่ผม
จะคิดบ้าคิดบอ
แค่ไหนก็ได้
โดยไม่ต้อง
กลัวผิด
พลัง
คลื่น
เต่า!
ก็ต้อง
เป็นสายเสริมพลังแน่ๆ
พลัง
วารี
ฟิชาท
!!

ขยัน ฝึกฝน
ทำการบ้าน
โดยไม่ต้อง
มีใคร
มาบังคับ

เป็นวิชาแรก

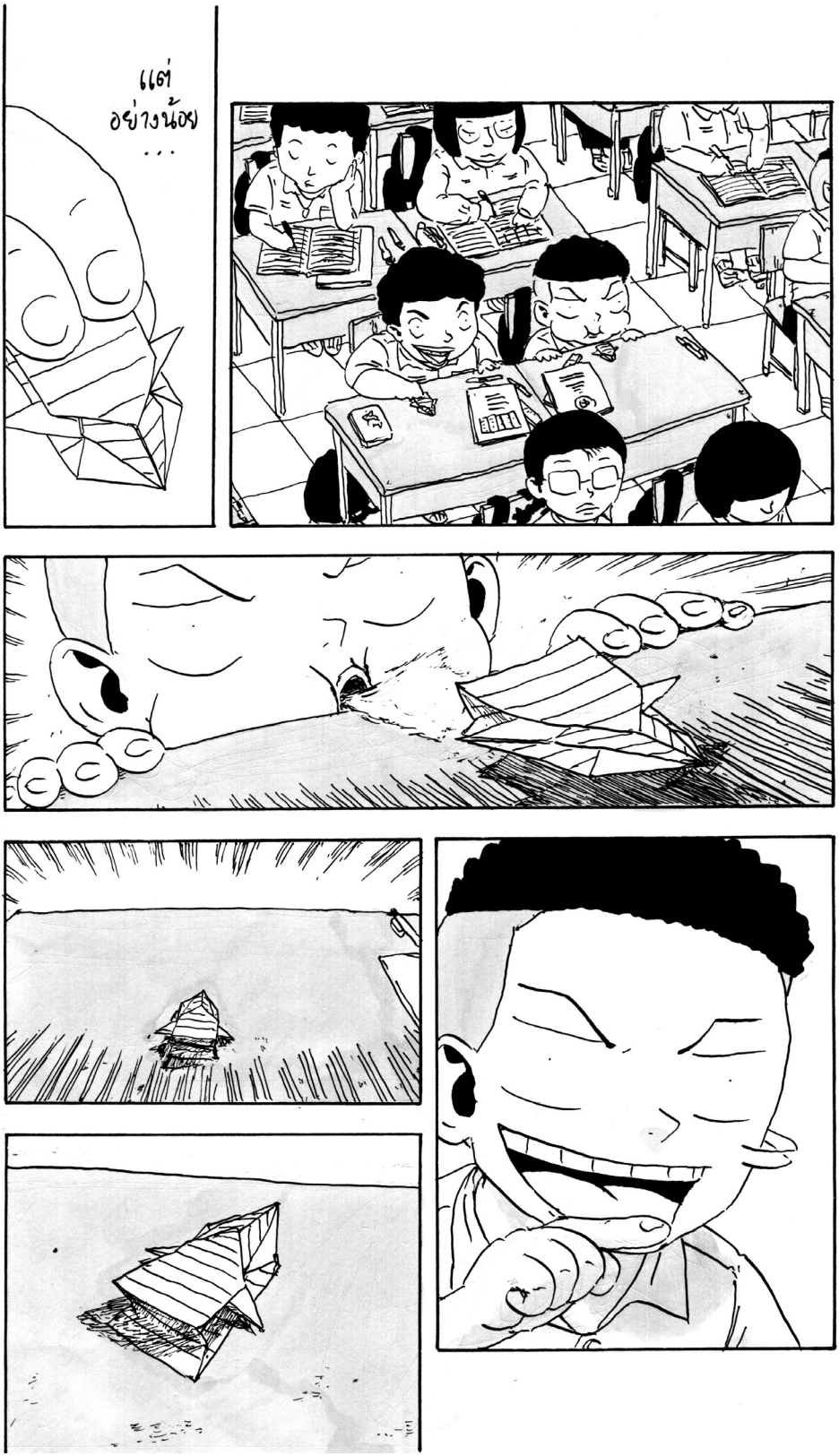

ที่ผมอยาก
จะเรียน
อยากพัฒนา
ความรู้ตัวเอง
ต่อไปเรื่อยๆ

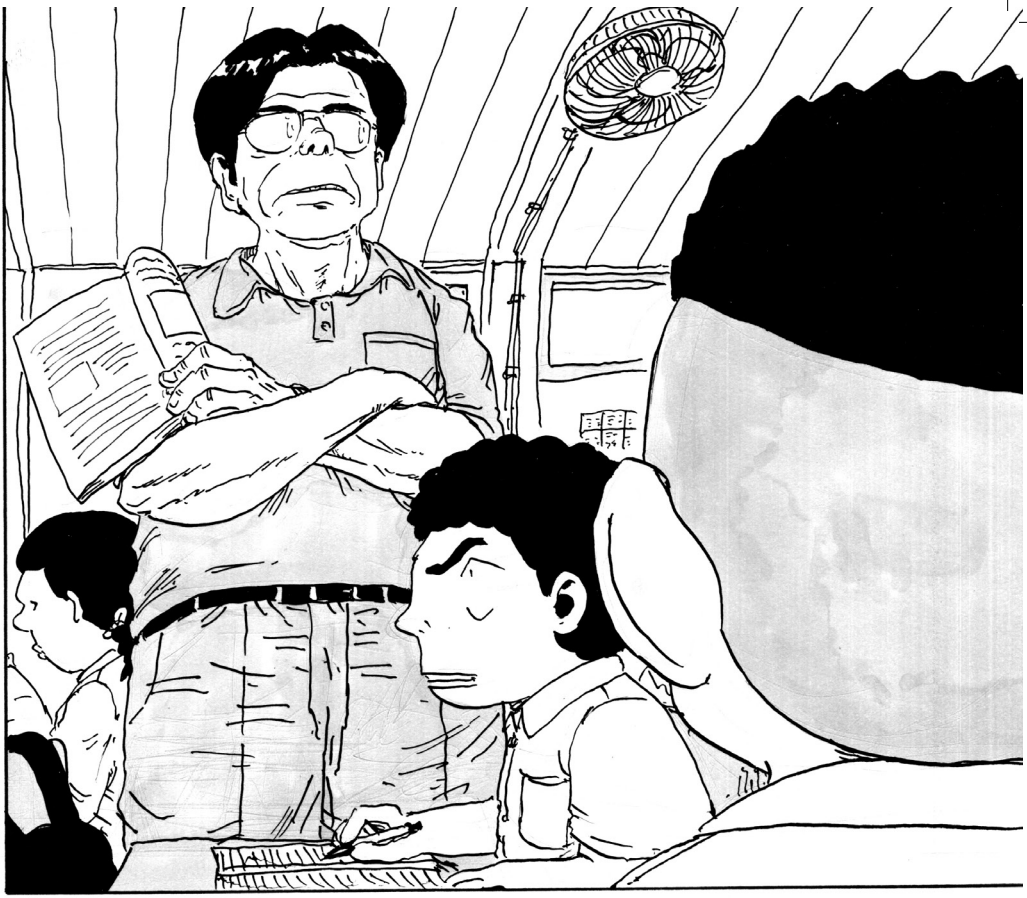

สวยดีว่ะ!
นี่มึงวาดเองเรอะ!?
เฮ้ย!

เปล่าอะพี่กูวาด
เฮ้ยย!!
พี่มึงเจ๋งงงกูชอบ
ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะตั้งใจเรียนวิชานี้ไปทำแมวอะไร
เพราะแค่จะเอาไปอวดเพื่อนฝูงไม่กล้า
(เสียวมันหาว่าเราเนิร์ด)

ครูเห็นก็มีแต่จะเพิ่มความอิจฉาให้ชีวิต

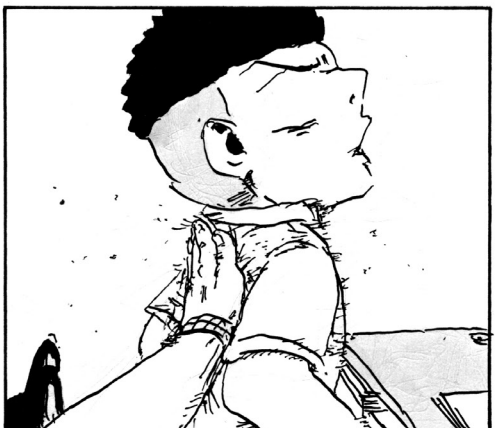

จะบอกให้โตไปเป็นนักเขียนการ์ตูน
ก็รู้สึกว่ากูโตไปเป็นหมอยังจะดูมีโอกาสมากกว่า
หมอ
คณะแพทย์
มัธยม
นักเขียนการ์ตูน

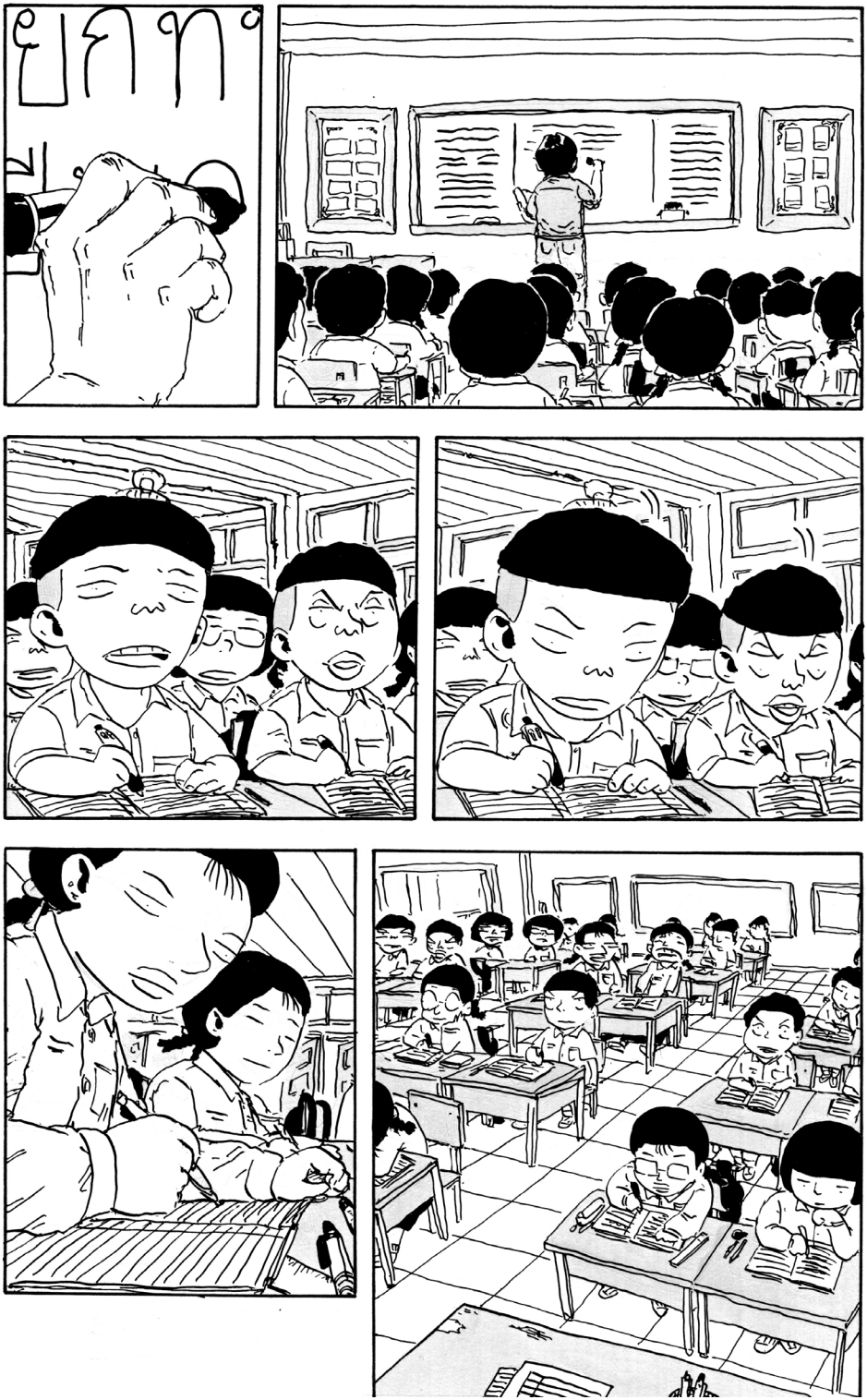

แต่
อย่างน้อย
...

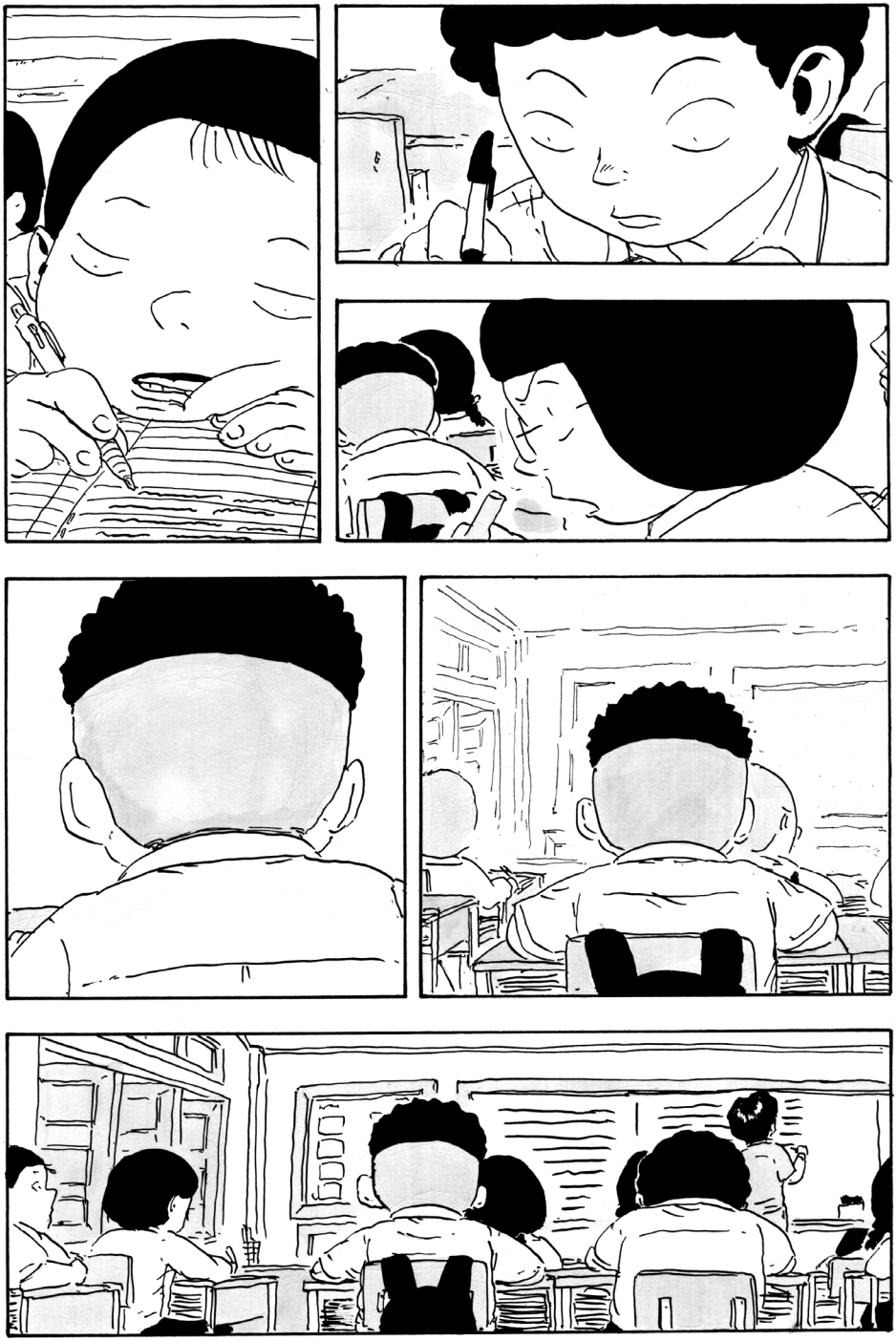

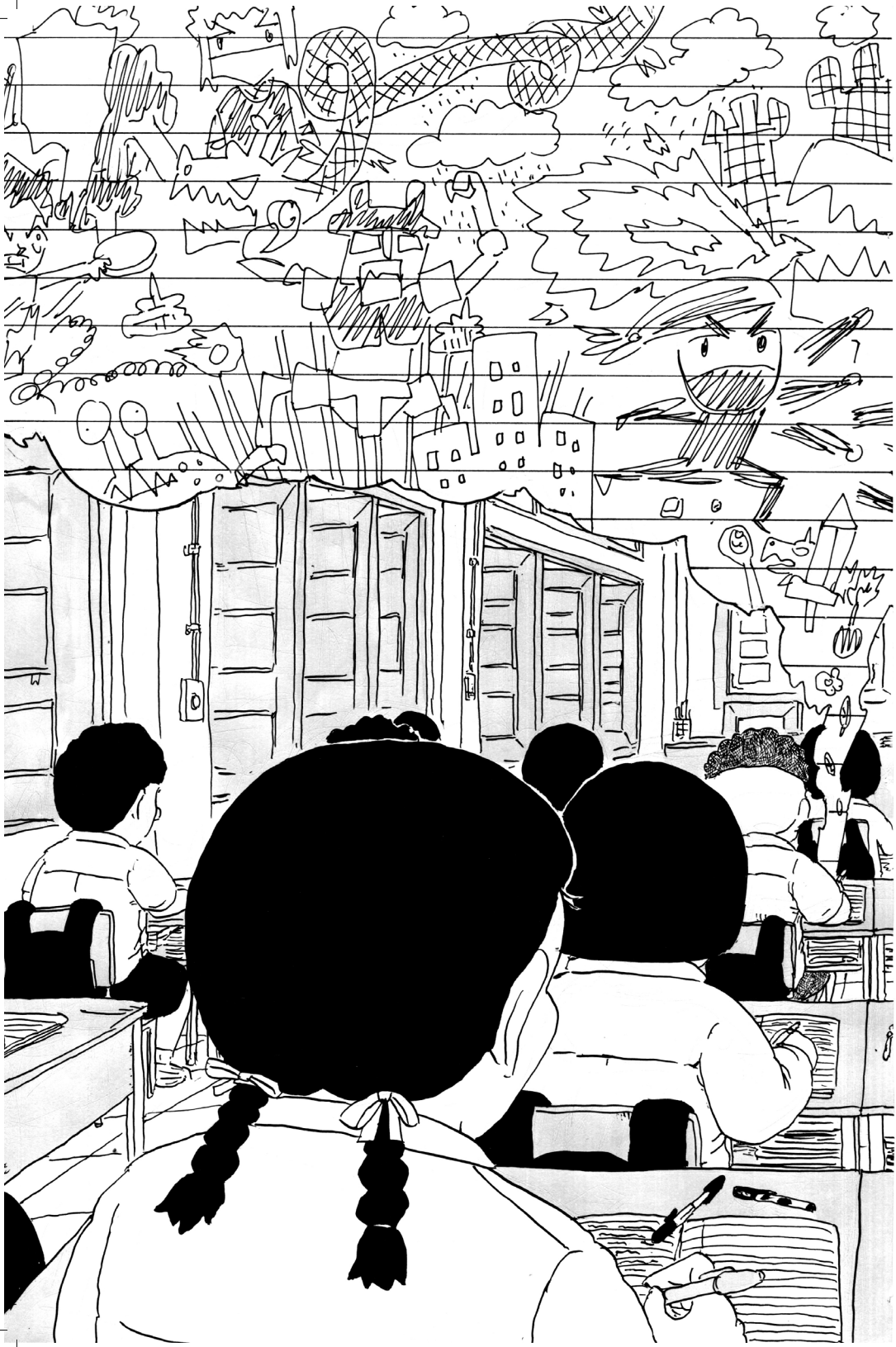

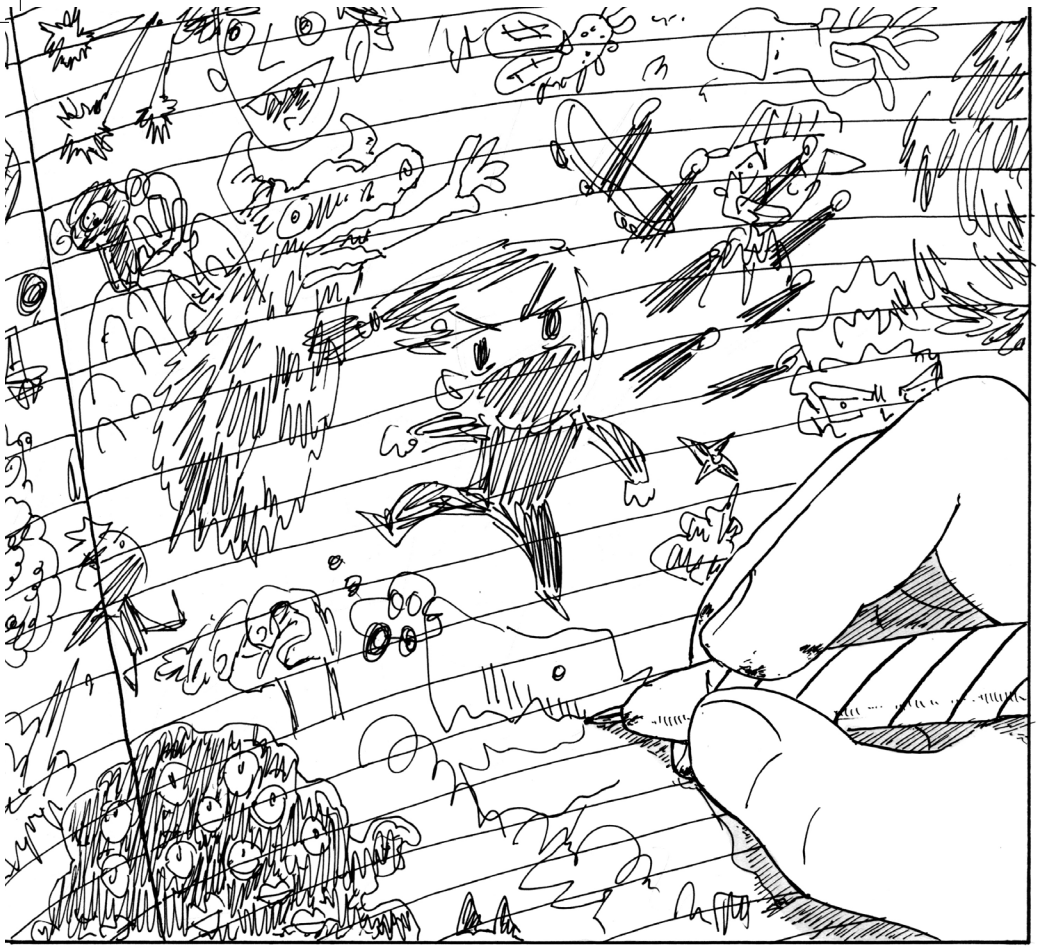

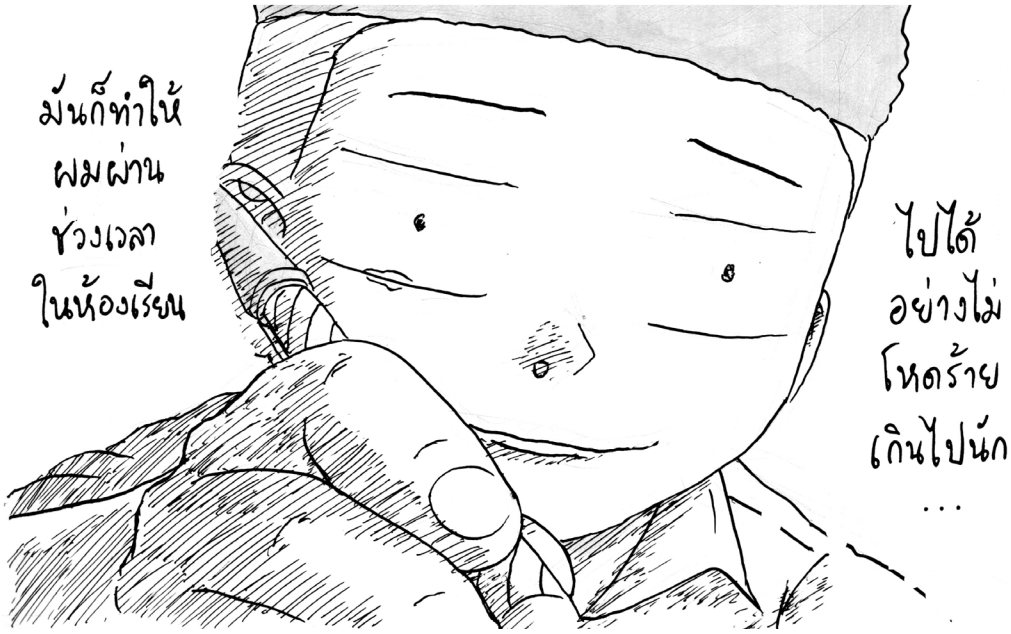

ยุคๆ

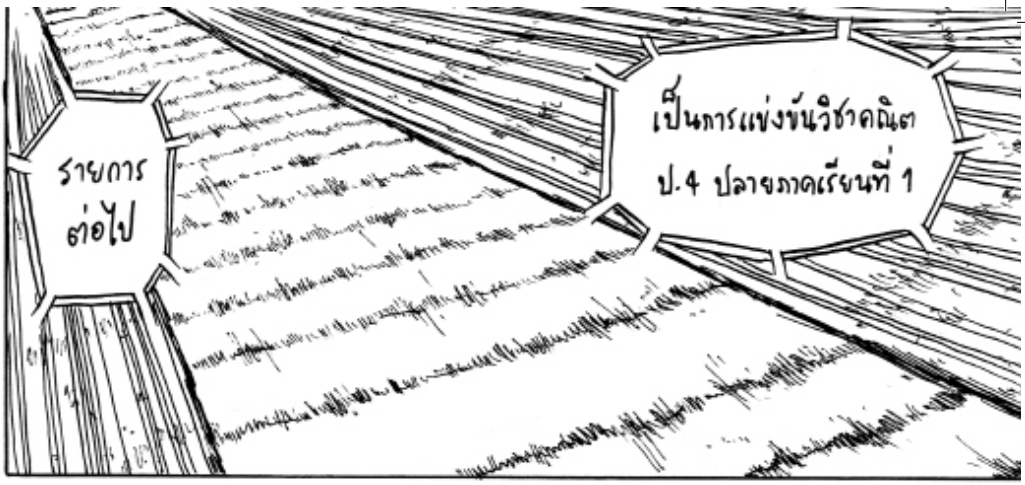

มันก็ทำให้
ผมผ่าน
ช่วงเวลา
ในห้องเรียน
ไปได้
อย่างไม่
โหดร้าย
เกินไปนัก
...

เป็นการแข่งขันวิชาคณิต
ป.4 ปลายภาคเรียนที่ 1
รายการ
ต่อไป

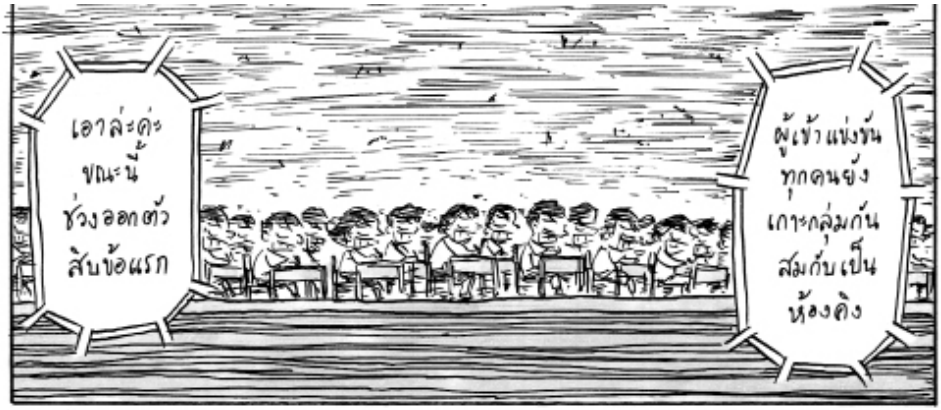

ขอให้นักเรียน
ทุกคน
ประจำตำแหน่ง

เตรียม
อุปกรณ์
และฝนรหัส
ประจำตัว
ให้เรียบร้อย

พร้อมนะคะ
เข้าที่!

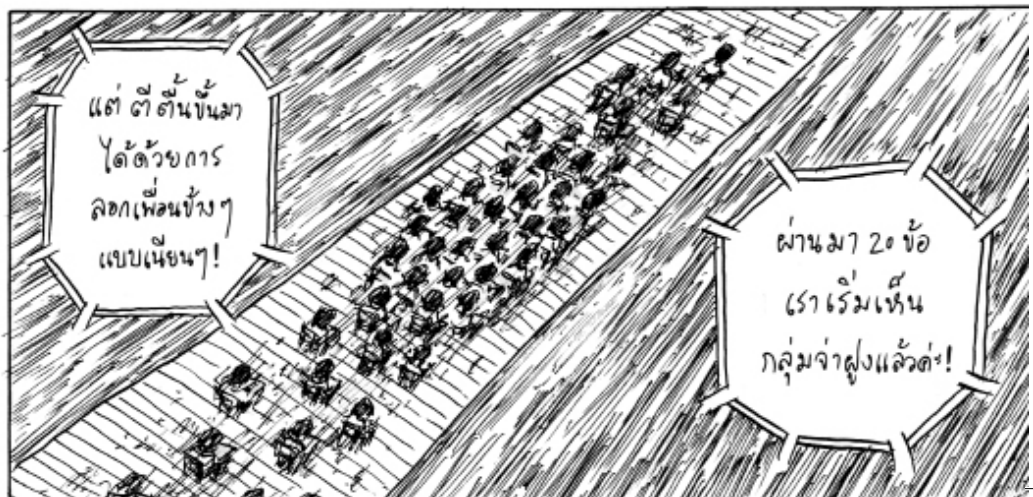

ระวัง!
...

บท
2
ความ
เป็น
เด็ก
ฆ!

เอาล่ะค่ะ
ขณะนี้
ช่วงลอกตัว
สิบข้อแรก
ผู้เข้าแข่งขัน
ทุกคนยังคง
เกาะกลุ่มกัน
สมกับเป็น
ห้องคิง

เบื่อโว้ย
อยากออก
ไปเล่น
เกม
!!

แอ๊ก!
เป็นเด็กชาย
อิศเรศค่ะ
ที่ไม่มี
สมาธิกับ
การแข่งขัน
รู้ตัวอีกที
เขาก็ตกไปอยู่
ตำแหน่งบ๊วย
อย่างรวดเร็ว

แต่ตีตื้นขึ้นมา
ได้ด้วยการ
ลอกเพื่อนข้างๆ
แบบเนียนๆ!
ผ่านมา 20 ข้อ
เราเริ่มเห็น
กลุ่มจ่าฝูงแล้วค่ะ!

เป็นพวกเด็กเนิร์ด
หน้าห้องเจ้าเก่านั่นเอง!
อ่ะจิ๊กก!
กำลังช่วงชิงที่ 1 ของห้อง
กันอย่างเอาเป็นเอาตาย
ขอกระดาษทด
เพิ่มครับ!
8×7=56
8×8=64!

เข้าสู่ช่วงโค้งสุดท้าย
อันอุดมไปด้วย
โจทย์ปรับเซียน!

หลายคนถอดใจ
ปล่อยให้ผลลัพธ์
เป็นเรื่องโชคชะตา

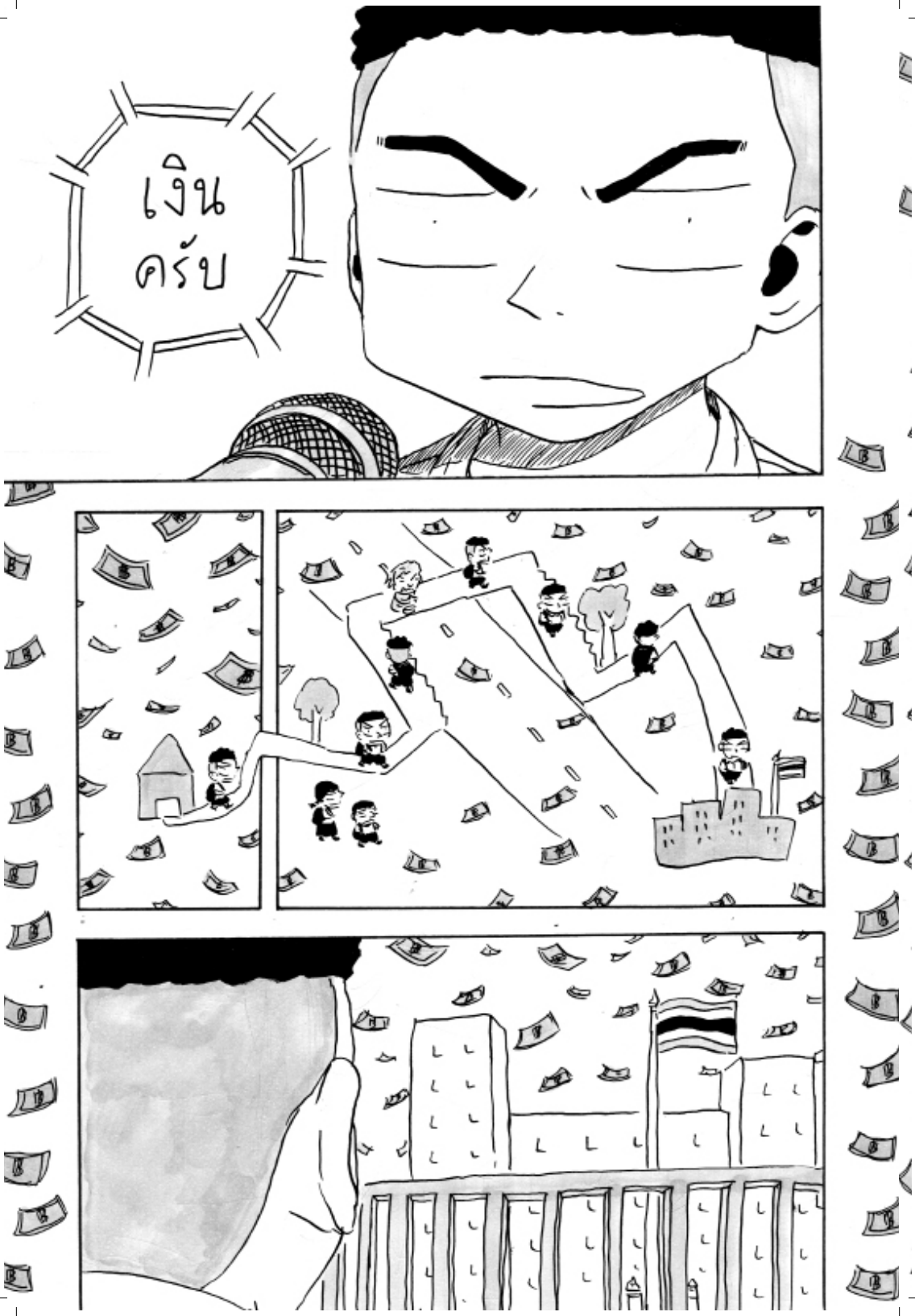

แต่จ่าฝูง
ทั้งสาม
ยังคง
แน่วแน่!
พวกเขา
กำลังทวน
ข้อสอบ
ครั้งสุดท้าย
และ...

เป็นเด็กชาย
ธนิสร์ค่ะ!!
เอาชนะเหนือ
เด็กหญิงเมธาวี
ไปได้อย่าง
นิวเฉียด!!

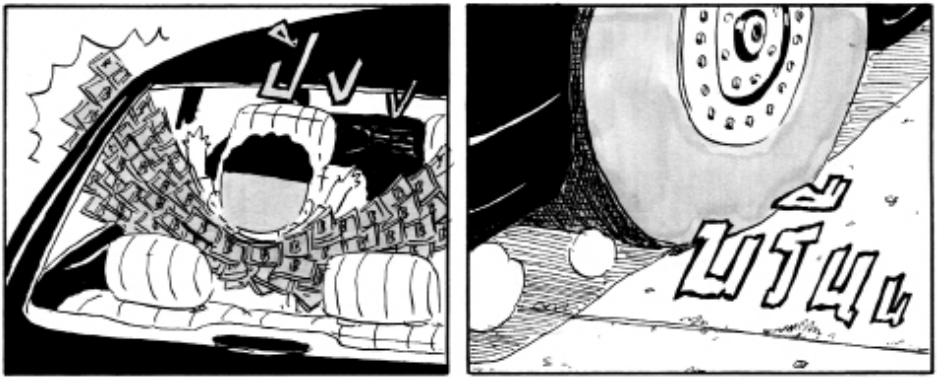

นับเป็นการแข่ง
ที่เด็กๆจะได้รู้ซึ้ง
ถึงปัญญาที่มี
1
2
3
เพื่อเอาไปพัฒนา
การทำข้อสอบ
ครั้งต่อๆไป
ให้ดีขึ้นค่ะ

ธนิสร์-
ในฐานะ
แชมป์
เปี้ยน
เธอช่วย
แนะนำเพื่อนๆ
ได้ไหม

ว่าอะไรคือ
เคล็ดลับ
ความสำเร็จ
ในการทำข้อสอบ
ของเธอ

เงิน
ครับ

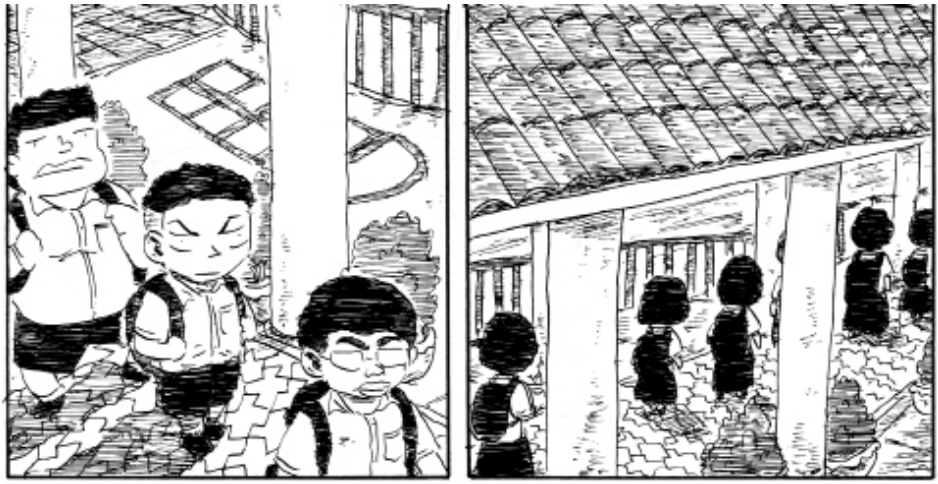

เรียนพิเศษกับโรงเรียน (เทอมละ 2,500)
ข้อสอบออก
บท 4 กับ 5
เรียนพิเศษโรงเรียนวันเสาร์ (เทอมละ 3,000)
บท 5
ดูหน้า 116
ให้ดีๆ
เรียนตัวต่อตัวกับครู (ชั่วโมงละ 500)
โจทย์ข้อไหน
มีคำว่าเงิน
ให้เอาเลขมาบวกกัน
ให้หมดเลยนะ
เรียนตัวต่อตัวกับครูที่สนิท (ชั่วโมงละ 400)
ครูช่วยบอกข้อสอบ
ให้เรียง ก.ข.ค.ง.
แบบนี้แหละ
ตรวจง่ายดี
การเรียนพิเศษ
เป็นเหมือน
การติดอาวุธ
ทางปัญญา
ที่บันดาลให้
คะแนนสอบผม
เพิ่มขึ้นพรวดพราด
ทันตาเห็น

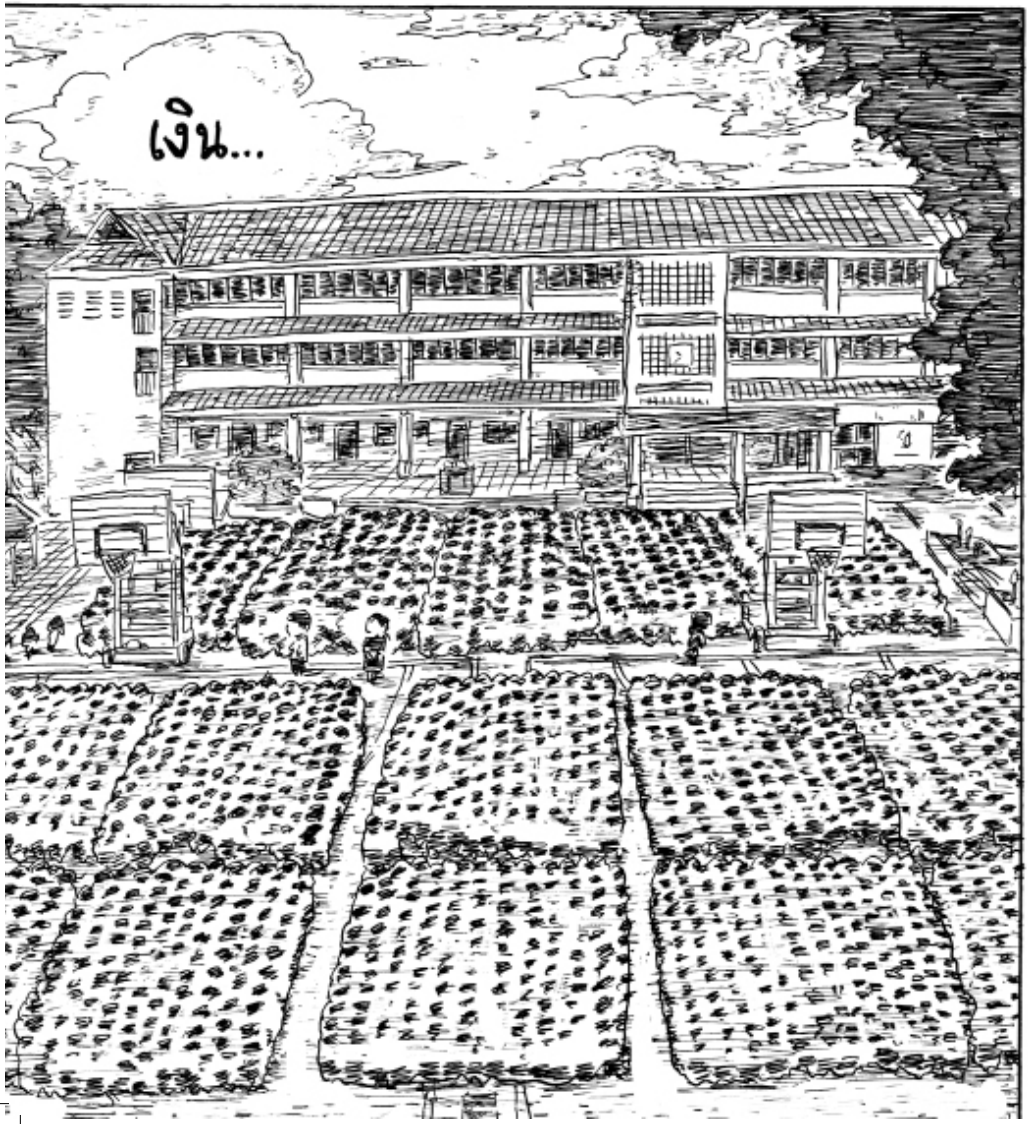

ปัง
ปุ๊น

จนทางบ้านมีตังค์พอจะส่งลูกไปเรียนเมืองหลวง
พอจบ ป.6 ผมก็ถูกเนรเทศไปอยู่กรุงเทพฯ เป็นเดือน
เพื่อกวดวิชากับสถาบันชื่อดังการติวเด็กเข้าโรงเรียนดัง

เวลาไม่รู้คำตอบให้เดา ค.ควายไว้ก่อนนะ
เพราะตามหลักจิตวิทยามันจะเป็นข้อที่คนออกข้อสอบคิดว่าเด็กจะไม่เลือกที่สุด
อาวุธทางปัญญาชิ้นใหม่!
ค.

วันสอบเข้า
ค.ควาย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ
คะแนน
92/100
กรี๊ดดด!
ได้ผลลลล!!
ไม่ผ่าน!!
น... แบบนี้
จะไปเรียนต่อ ม.1 ที่ไหนดีอะ หม่าม้า
ที่นั่นแหละ

เงิน...

ผมจำได้ว่าโรงเรียนผม
ปีนั้นมีเด็กสอบติดอยู่
ประมาณ 4 ห้อง

1	2	3	4

ห้อง 5
ที่ผมอยู่

หากไม่ใช่พวกโควตานักกีฬา /
จับฉลากบ้านใกล้ / ก็จะเป็น
เหล่ามิตรภาพเด็กเส้น

5

ซึ่งรวมไปถึงอีก 10 ห้องที่เหลือ...

5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

ช่วงปิดเทอม
เวลามา
เล่นบาส
ที่โรงเรียน

ผมมักจะเจอ
ผู้ปกครองพาลูกๆ
มานั่งตากแดดเปรี้ยงๆ
อ้อนวอนขอฝากเด็ก
อยู่หน้าห้อง ผอ.
(ที่แอร์เย็นฉ่ำ)

ซึ่งมันทำให้ผมค่อยๆ เข้าใจว่า...
บ้านมึงจ่ายเท่าไรวะ?
เสนมึง
แม่กูรู้จักนักการเมือง
เหลือเวลาอีก 5 นาที รีบลอกเลยสาดด!!
เร็วๆ!!!
อันนี้คะแนนเก็บเยอะด้วย
เอาชีทไอ้นัทไปท่องก่อนสอบปะ?
เฮ้ยรายงานสังคมอย่าลืมใส่เนื้อหามาให้หนาๆนะ
อาจารย์ชอบให้เขียนท่วมๆ
มึงวางตินสอไปทางขวา - แบบนี้เป็น ก.ไก่
แบบนี้ ข.ไข่, ค.ควาย, ง.งู
อย่าลืมวางตำแหน่งที่พวกกูเห็นได้นะ
โรงเรียน
คือสถานที่เล่นเกมปาหี่แบบหนึ่ง
มีใครอาสาไรท์แม่นพิธีเปิดโอลิมปิกให้ครู
เดี๋ยวให้คะแนนท็อปเต็มเลย
ที่แทบไม่เกี่ยวเชื่ออะไรกับความรู้เลย

และพอเข้าใจเช่นนั้นแล้ว
เฮ้ยคุณ
ใครบอกให้เล่นมือถือ

ออกมาขอโทษเพื่อนทุกคนหน้าห้องเดี๋ยวนี้
แล้วก็ไปซะ
ไม่ต้องกลับมาเรียนคาบนี้อีก

โรงเรียนก็ไม่ใช่สถานที่
ที่เราจะต้องกลัวมันอีกต่อไป!

ได้ครับบบ
ขอโดดเรียนครับบ

ขอไปใช้ชีวิตให้ใจแป้ปปี้

ไปมีประสบการณ์ใหม่ๆ

ไปทำสิ่งใดๆ
ที่ได้ความรู้กว่านี้!

เมื่อใจ
เป็นอิสระ
จากเกรด
ได้แล้วไซร้
ผมก็ใช้เวลา
อันเหลือเฟือที่มี
ไปทำงานศิลป-
บ้าๆ บอๆ กับเพื่อน

โดยเฉพาะการเขียนการ์ตูน
ที่ผมเริ่มจริงจังกับมันมาก
จนเป็นเหมือนโรงเรียน
คู่ขนานที่ผมสร้างขึ้นมา
เขียนตูน
วิทยา
ตึ๋ง
ตึ๋ง
ช่วยให้
รู้จักตัวเอง
แกต้องมี
ลายเส้นเป็น
เอกลักษณ์
ฟังคำ
วิจารณ์
เรียนรู้
ทีมเวิร์ก
บก.
และผมจะหาตังค์ได้!

นี่สินะ...
การเรียนรู้ที่
เป็นประโยชน์
กับเราจริงๆ
นี่แหละ
เส้นทางที่ฉัน
อยากจะเดินไป
นับจากนี้

อีก 1 ปี
มึงต้อง
สอบเอนท์

จะเรียน
อะไร!?
อ่านหนังสือ
ถึงไหน!
เรียนพิเศษ
มั้ยเปล่า!?

มีตกนะ
ในใจ
ยัง!?
มันต้องเตรียมตัว
ตั้งแต่ตอนนี้
รู้มั้ย!?
คิดถึง
อนาคตมั่ง!
เลิก
เอ๋อซะที
ได้แล้ว!!

สถาบัน
กวดวิชา
ทาง
ศิลปะ

ว่าด้วยประวัติศาสตร์การเรียนศิลปะของฉัน

ศิลปะเป็นเหมือน
วิชาตัวแถม
ที่ครูมักมี
หลักการสอน
คือจงวาดให้
ถูกต้องที่สุด

ความถูกต้องที่ว่า
= ความเหมือน + สวย + เนี้ยบ
ซึ่งหาได้มีอยู่ในรูปที่ผมวาดไม่
(จวบจนทุกวันนี้)

ผมมีเพื่อนโตเตรเยอะที่ตอนเด็กๆ
เคยชอบวาดรูปมากๆ จนวันหนึ่ง
มีครูเดินมาบอกว่า
วาดไม่
สวยเลย

อวสาน
ชีวิต
จิตรกรน้อย

แต่ผมคือ
คนเส้นสกปรก
ที่ทู่ซี้วาด
มาได้
เรื่อยๆ
ไม่สวยๆๆๆ

เพราะผมแค่อยากให้ ภาพมัน
เล่าเรื่อง สิ่งที่อยู่ ในหัวผม
ออกมาเท่านั้น
พวกเราขี้เหร่
แล้วไงวะ!?
ภาษาตูนเราอ่าน
สนุกออกอ่ะโว้ย!!

แม้ตอนหลังจะได้รู้จักงานศิลปะดังๆ
มากมายที่ได้รับการยกย่องจาก
ความไม่ได้สวยเนี้ยบของมัน
EDVARD MUNCH
VAN GOGH
PICASSO
JACKSON POLLOCK

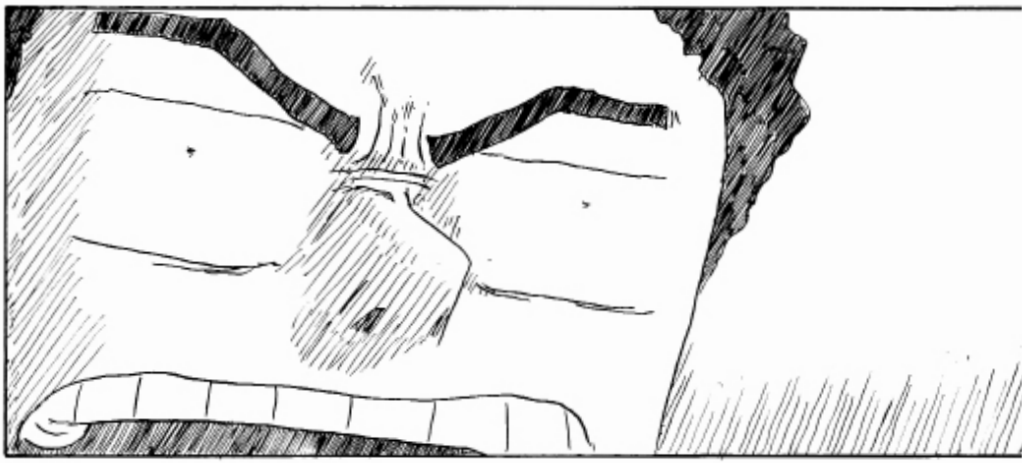

และเริ่มมีคนอ่านการ์ตูนทางเน็ต
มาชื่นชอบลายเส้น
ขยี้เส้น
โดตรได้
อารมณ์
ว่ะ
ดิบ
สะใจ

แต่ลึกๆ
ผมกลายเป็น
คนที่ไม่เคย
มั่นใจในรูป
ที่ตัวเองวาด
ยังไม่รู้
เลยครับ
ว่าจะเรียน
ไรดี
มีสมด
สเก็ตช์
มาให้ดู
ไหม?
อ๊ะ
พอมีอยู่ครับ
ซึ่งความรู้สึกนั้น
ก็ยังท่วมใจ
ในวันที่เดินไป
หาพี่ติวศิลปะ

อืม...
ติด
ตัด
ติด

ติก
ติก
ติก
ติก
ติก
ติก
ติก

เส้นนายมี
ฟิลลิ่งดีนะ
เราว่าเข้าจิตรกรรม

ดั่งแสงทองสาดส่อง
ในค่ำคืนอันมืดมิด
ดุลมีน้ำอัมฤทธิ์
พรมใบหน้าในวันนอบอ้าว
แต่เหลือเวลาไม่กี่เดือน
ก่อนสอบแบบนี้

ควับ
ป้าบ

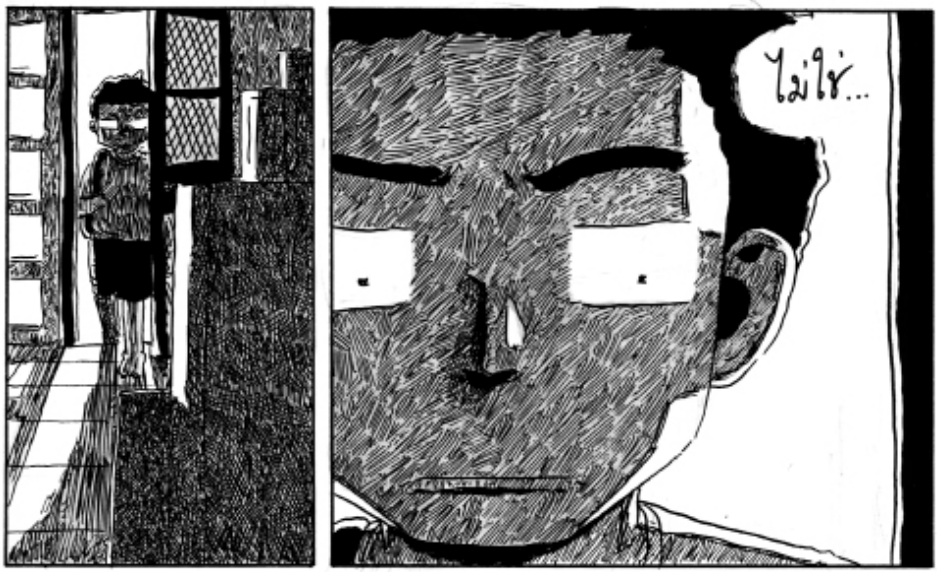

ขอมิงเชิญพบกับ
หลักสูตรเร่งรัดอเวจี!
จงก๊อปงานเหล่านี้!
ลอกภาพปะกอบเหล่านี้!
วาดคอนทราสต์จัดๆ
ตอนกรรมการตรวจจะได้เด่นๆ!
ฝึกวาดสไตล์เดียวไปใช้กับทุกโจทย์ซะ!
เวลาสอบมันน้อยจะได้ไม่ต้องเสียเวลาคิด!

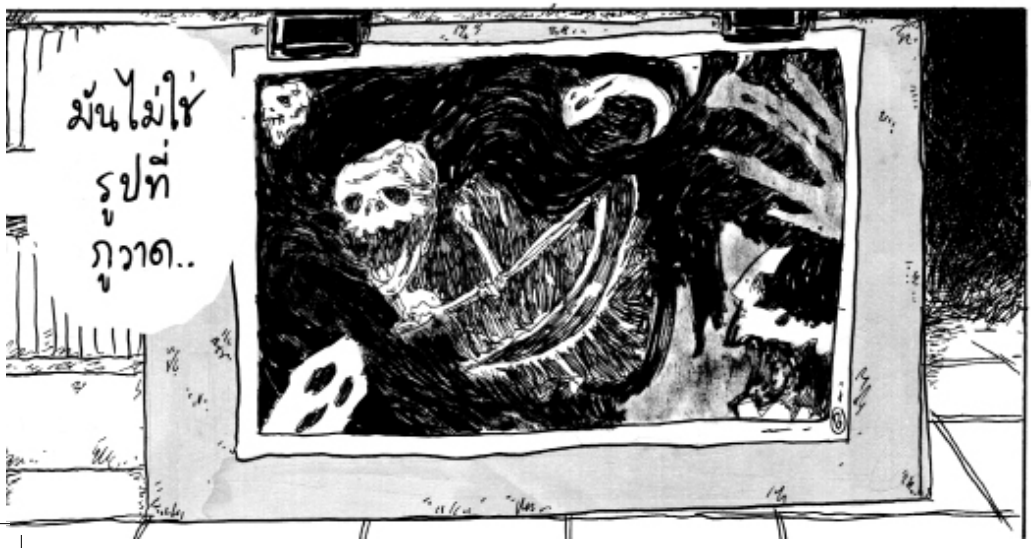

จริงๆ การฝึกฝน เหล่านี้เป็นเรื่อง
ปกติมากสำหรับเด็กศิลปะ
แต่สำหรับผม
(ผู้วาดรูป
เอาแต่ใจ
มาทั้งชีวิต)
รู้สึกอึดอัด
ยิ่งกว่าการ
ปวดอึบนทางด่วน
ขอวาดตรงนี้
ใหม่นิดนึง
ละกันวะ

เอ้ย
ทำไม
ไม่วาดให้
เหมือนของเขา

แก้มาใหม่
เอาให้
เหมือน
ที่สุด

ไม่ใช่...

มันไม่ใช่
รูปที่
ภูวาด..

ผมรู้สึกว่า
สถาบันศิลปะ
ก็ไม่ต่างจากโรงงาน

ที่คอยผลิตเด็ก
ไปเสิร์ฟแบบที่
มหาลัยต่างๆ
ต้องการ

ช่วงตระเวนสอบ
ผมมักจะเจอเด็กติว
จากสถาบันหนึ่ง

ที่งานตรออ้ง พวกเขาจะวาดสไตล์
เส้นคมๆ แข็งๆ เหมือนกันหมด

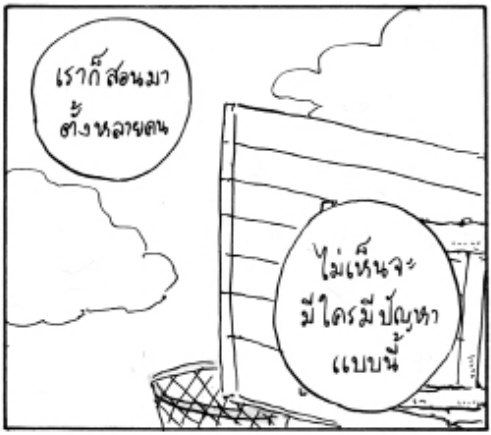

ความหลอนก็คือ
ภาระทั่งดินสอ
ทุกคนยังเหลา
แหลมเป๊ียว
แบบเดียวกันเป๊ะ

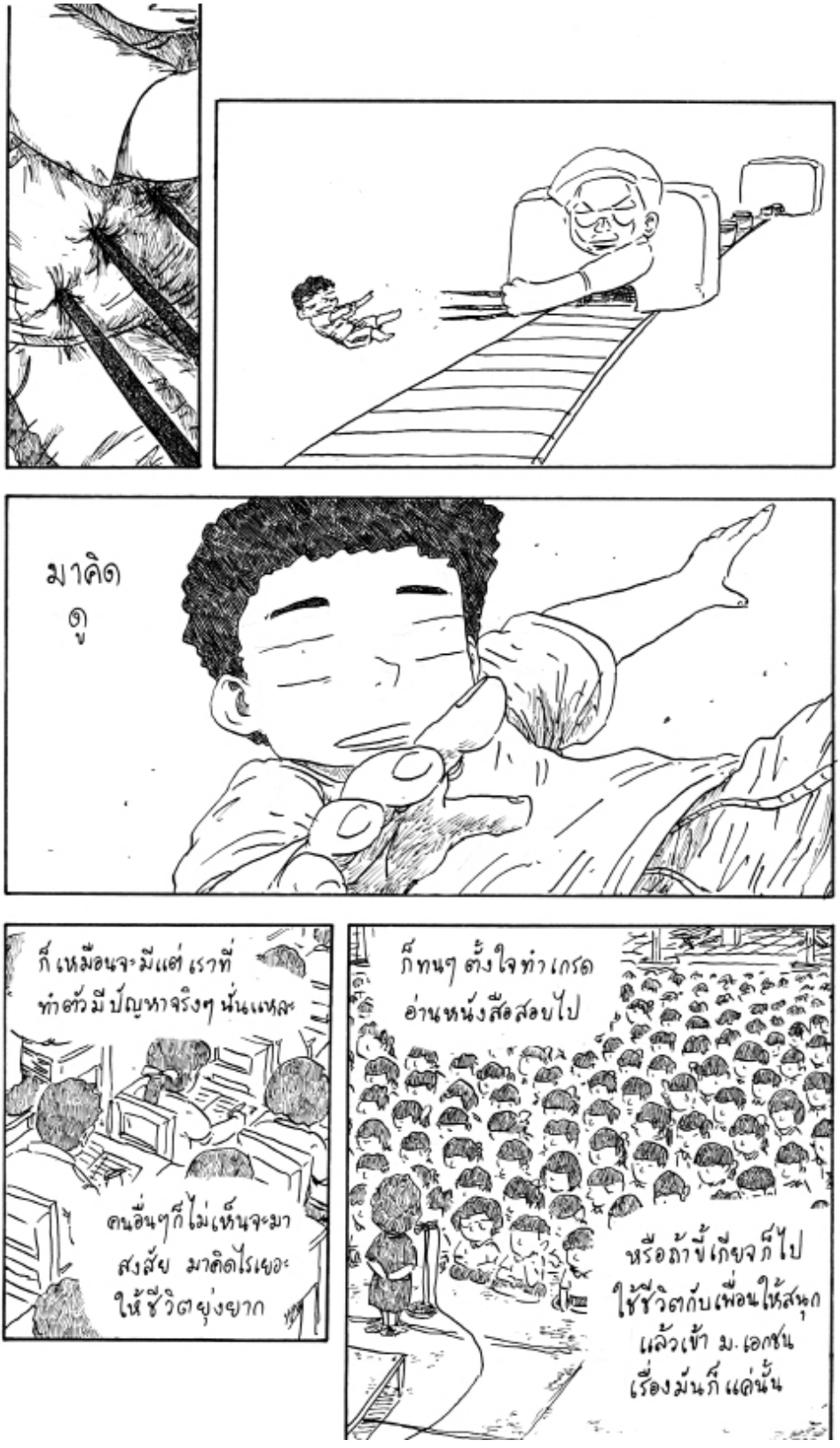
คือ มึงโดนหลอม
ตั้งแต่วิธีคิด/
วิธีวาด/ยันวิธี
การเหลาดินสอออะ

สิ่งเหล่านี้ มันต่างจากการวาดรูป
ที่ผมรู้จัก แบบสวรรค์กับนรก
การไปเรียนแต่ละครั้งกลายเป็น
ความระทมทางใจสาหัส

จนวันหนึ่ง
ผมตัดสินใจ
ไปปรึกษาพี่ติว
อืม..
มันดู
ผิดปกติ
แล้วว่ะ

เราก็สอนมา
ตั้งหลายคน
ไม่เห็นจะ
มีใครมีปัญหา
แบบนี้

ไปหา
จิตแพทย์
เหอะ

มาคิด
ดู
ก็ทนๆ ตั้งใจทำเกรด
อ่านหนังสือสอบไป
หรือถ้าขี้เกียจก็ไป
ใช้ชีวิตกับเพื่อนให้สนุก
แล้วเข้า ม.เอกชน
เรื่องมันก็แค่นั้น
ก็เหมือนจะมีแต่เราที่
ทำตัวมีปัญหาจริงๆ นั่นแหละ
คนอื่นๆก็ไม่เห็นจะมา
สงสัย มาคิดไรเยอะ
ให้ชีวิตยุ่งยาก

หรือว่า
ฦ
จะเป็น
โรคจิต
จริงๆ วะ...

ผมคิด
อยู่บ่อยๆ

ว่าหากชีวิตนี้
ไม่มีศิลปะ

ผมอาจกลายเป็นตัวอะไร
ไปแล้วก็ไม่รู้

แต่เป็น
ตอนนั้นที่
ผมเพิ่ง
คิดได้

ว่าถ้าหากไม่เคยมี
ครูศิลปะคนไหนเข้าใจ

ผมอยากเป็นครู
คนนั้นแหละ
ไม่ว่าจะ
ออกมา
สวยหรือ
ไม่
คนที่จะคอยบอกว่า
รูปที่มันวาด
ยังพัฒนาไป
ในแบบของมันได้
และความคิด
สร้างสรรค์
ที่มันมี
มีค่าและสำคัญ
กับตัวมันแค่ไหน

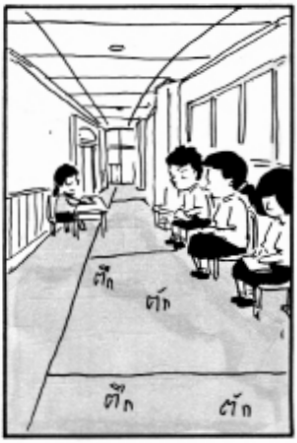

และแล้ว
การแข่งขัน
รอบไฟนอล
สอบเข้ามหาลัย
ก็เริ่มต้นขึ้น
แล้วค่ะ !!
ภายหลังจากที่
หลายโรงเรียน
ปล่อยเด็ก
ตลอดเทอม
สุดท้าย
ไปอ่านหนังสือ
และเรียนพิเศษ
กันเองหัวหิ่ม
นี่คือศึก
ตัดสินอนาคต
พวกเขาอย่าง
แท้จริง !!

งานที่บ้านที่ต้องช่วย
ก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว
ใครมันจะไปอ่านหนังสือ
ทันวะไอ้บ้าา!!
ปัญหาบ้านจน
ของนพดลทำให้เขา
ต้องตกกระป๋องไปทันที
จะให้เขาตั้งสมาธิในห้องสอบ
วะ!!
เช่นเดียวกับ
เพื่อนร่วมรุ่น
อีกจำนวน
มหาศาล
นักเรียน
นักเรียนหลายคน
ต่างก้มหน้างุดๆ
พุ่งต่อไป
เคว้งสาด!
โดยก็ไม่แน่ใจ
ว่ากูกำลังไปทางไหน
หรือจะไปทำไม
เข้าคณะนี้
ละกันวะ
ชื่อยาวดี!
แต่สิ่งที่รู้
คือต้องทำวันนี้
ให้ดีที่สุด!!
พวกเขาอ่านจน
จดจำคำตอบ
ได้เยี่ยมยอด
แถมบางคน
ยังลอก
ได้อย่าง
ยอดเยี่ยม!

และนั่นค่ะ เหล่าตัวท็อปของประเทศ!
อนาคตของชาติ ผู้มาจากโรงเรียนมีชื่อทั้งหลาย!
การแข่งขันดำเนินสู่โค้งสุดท้าย
เด็กตกป้องบางคนไม่แคร์ บ้านมีตังค์ส่งเมืองนอก
แต่อีกมากมายต้องช่างแม่งกับเส้นทางการศึกษา
ส่วนเด็กหัวแถวยังคงมุ่งมั่นทำคะแนนต่อไป
และในที่สุด...

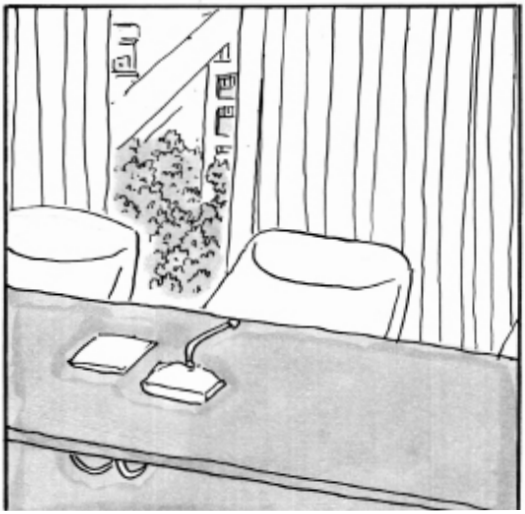

พวกเขา
ทำสำเร็จ
แล้วค่ะ!!
มหาวิทยาลัย
ได้เข้าไปสู่
คณะที่ใฝ่ฝัน!!
จบสิ้นความเครียด
ความกดดัน
ที่สั่งสม
มาหลายเดือน
และขอแสดงความยินดี
กับน้องแนทด้วยค่ะ!
ONET ไม่ต่ำ
เด็กเก่งโรงเรียน
ในฐานะที่เรา
สอบได้ที่ 1
ของประเทศ
เรามีอะไร
จะแนะนำ
เพื่อนๆไหม
อ้าว
นี่ไม่ได้เลือก
เรียนหมอ
เหรอคะ!?
ผม
ตัดสินใจ
เลิกเรียน
กวดวิชา
และสอบตรง
เข้าคณะ
ครุศิลปะ
ได้สำเร็จ

ตึก
ตัก
ตึก
ตัก

ตึก
ตัก
ตึก
ตัก

ต่อไปนายธนิสร์ค่า
อ๊ะ
ครับ

ธนิสร์ วีระศักดิ์วงศ์นะ
อันนี้พอร์ตคุณใช่ไหม ?
ครับ
ตึก ตัก
ตึก
ตัก
อืม...
ตึก
ตัก
ตึก
ตัก
ตึก ตัก
ตึก ตัก
ตึก ตัก
ตึก ตัก
ตึก ตัก
ตึก ตัก

คุณเป็นคนเก่งนะ
ดูจากคะแนนสอบกับงานแล้ว
คุณน่าจะเลือกคณะได้อีกเยอะแยะ
ทำไมถึงตัดสินใจเลือกเรียนที่นี่
ผม...
บางทีโลกนี้

ก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันครับ
ว่าถ้าเรียนจบแล้วจะไปเป็นครูไหม
อาจจะไม่มีนักเรียนที่ผิดปกติก็ได้

แต่ผมอยากเรียนคณะนี้เพราะผมชอบเด็ก
ถึงเด็กมันจะกลัวที่ผมเสียงใหญ่
อ่าๆ

จะมีก็แต่นักเรียน
และผมอยากเรียนรู้ที่จะทำให้พวกเค้า
รู้ว่าศิลปะมันมีคุณค่ากับชีวิตได้มากแค่ไหน

เหมือนที่ผมได้รู้จักคุณค่านั้น
ที่ยังหาคนที่จะมาเข้าใจเขาไม่พบเท่านั้น

ยินดีต้อนรับ

ขอบคุณ

บอล พี่ไก่ สำหรับหนังสือเล่มนี้

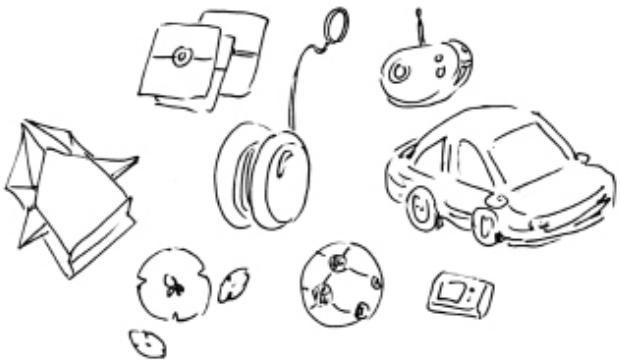
โกพีท นานา เนม ดีน สำหรับคำแนะนำใดๆ

ภอล์ฟ สำหรับการเป็นผู้ช่วย (1 ช่อง)

หมิว สำหรับความหวัง

ภาคผนวก

1 การเล่น

เด็กประถมสำหรับผมคือสิ่งมีชีวิตที่กระหายการเล่นเป็นอย่างยิ่ง เราเล่นมันทุกช่วงเวลา (ก่อน - พัก - เลิกเรียน) สถานที่ (ห้อง - สนาม - แถว) และสถานการณ์ (พิธีกรรม และกิจกรรมต่างๆ)

ทุกพักเที่ยง เด็กผู้ชายทั้งปวงในห้องผมสิบกว่าคนจะมาชุมนุมกันโดยมิต้องนัดหมาย เพื่อหารือว่า เที่ยงนี้ เราจะเล่นอะไรกันดี ซึ่งหนึ่งใน เกมที่ผมชอบที่สุดคือ การแข่งปาตีนน้ำมัน

วิธีการเล่น

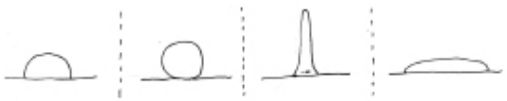

[จำเล่น 2 คน หรือเป็นหมู่คณะก็ได้]

ด้วยกฎสุดแสนจะซิมเปิลนี้ ได้ผลักดันให้มันกลายเป็นการละเล่นที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ในโรงเรียนผมช่วงนั้น กินพื้นที่หมู่เด็กผู้ชายแทบทั้งระดับ (และทุกระดับ) เรียกว่า แข่งกัน เป็นลีค ครูเองก็ทั้งห้ามทั้งยึดดินน้ำมันเราสุดชีวิต เพราะเห็นว่ามันเป็นการพนัน (ก่อนที่เราจะเดินไปซื้อใหม่จากร้านสหกรณ์โรงเรียน)

แต่สำหรับผมแล้ว มันมีศักดิ์เทียบเท่ากับการแข่งกีฬา!

การปาให้ศิลของคู่ต่อสู้ (หากไม่นับเป่ายิ้งฉุบ) ต้องอาศัย ทักษะ และใช้มันสมองมาก

ทั้งคิดรูปแบบการปั้น

ทิศทางการปา การประเมินความแข็ง-เหนียวของดินน้ำมัน และความแม่นยำ

(ที่มันได้จากการขนคนนั้น)

เราจะเห็นเลยว่าพวกระดับท็อปของลีคจะถือกระปุกดินน้ำมันเดินไปรอบโรงเรียน

และผมก็จริงจังกับมันมากระดับเอากลับมาฝึกซ้อมที่บ้านแทบทุกวัน (แต่โดนแดกตลอด)

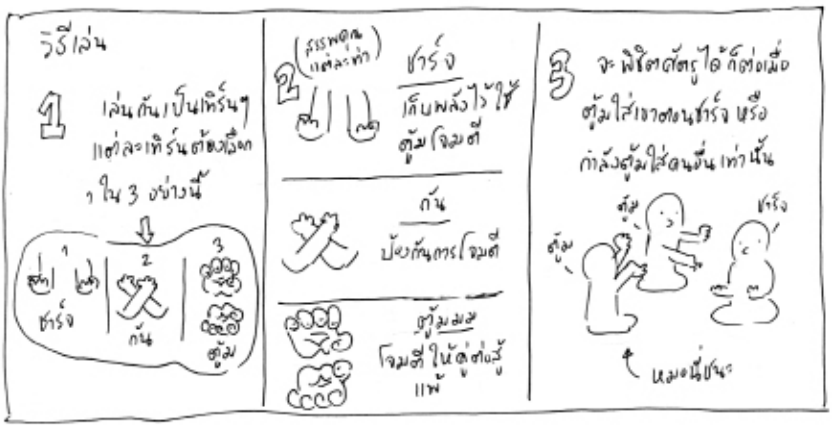
มันคือเกมสอนการรู้แพ้รู้ชนะที่โรงเรียนพยายามสอนเราทุกช่วงกีฬาสีนั่นแหละ

เพียงแต่เราเรียนรู้เรื่องนี้กันเองอยู่แล้วทุกวัน

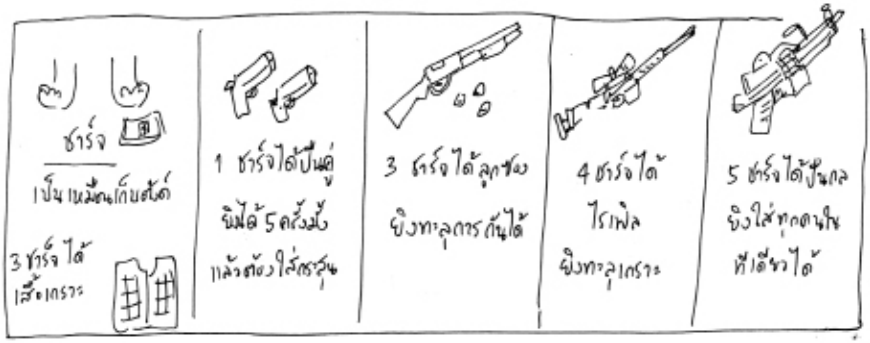

ผมไม่รู้ว่าใครเป็นคนคิดค้น เกมที่ชัตกระจายไปหลายพื้นที่ของประเทศนี้
แต่ผมรู้สึกรู้บุคคุณเขามากๆ (แม้มือจะเหม็นดินน้ำมันไปหน่อย)

อีกเกมที่เราชัตเล่น 'โอแปะชาร์จ' ที่ได้แรงบันดาลใจจากตราถ้วยบอล

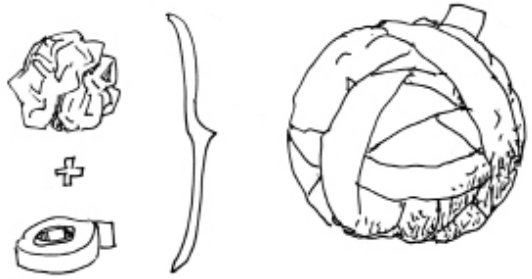

แต่เกมนี้มีช่องโหว่ตรงที่ เวลาเล่นเป็นหมู่คณะ บางคนชอบกันไปเรื่อยๆ
แล้วปล่อยให้เพื่อนๆเข่นฆ่ากันเอง ต่อมาเราจึงมีอัจฉริยะนักเรียนนิรนามผู้หนึ่ง
พัฒนามันให้เข้ากับเกมยิงกันที่โดตรชัตตอนนั้นคือ Counter Strike!
ซึ่งระบบมันซับซ้อนและสนุกขึ้นมาก

ผมจำได้ว่า มีคาบหนึ่งที่ครูไม่ได้มาสอน แล้วพวกเราเบื่อๆ นั่งเรี่ยราด
กันอยู่หลังห้อง จู่ๆ เพื่อนคนหนึ่งเอาเทปมาพันกระดาษให้เป็นก้อนกลมๆ แล้วอีท่า
ไหนไม่รู้ เราเริ่มเอาไอ้บอลลูกนั้นมาเล่นคล้ายๆ วอลเล่ย์บอล แบบนั่งกับพื้น
เอาโต๊ะมาเป็นเน็ต แล้วผสมกฎใหม่ๆ ลงไปนิดหน่อย

มันกลายเป็นชั่วโมงที่สนุกมากๆ เราเรียกมันว่า มัมมี่บอล ซึ่งเป็น
เกมที่ถูกผลิตขึ้นมาเพื่อคาบนั้น แล้วก็ไม่ถูกขุดขึ้นมาเล่นอีกเลย

ราวกับในวันวัยนั้น เรามีพลังจินตนาการอันไม่จำกัดที่จะสร้างสิ่งใดๆ มาบริหารความสุขให้ตัวเอง

แม้หลายครั้งตอนโดนครูจับได้แล้วลงโทษจะทุกข์ช่างยิ่งก็ตาม.

2 การลงโทษ

อาจ เพราะมันมีเด็กที่ติดเกม ติดของเล่น ติดปาดินน้ำมันจนเสียการเรียน เสียผู้เสียคนอยู่จริงๆ บทบาทของครูประถมจึงกลายเป็นทั้งผู้ให้และผู้ห้าม

การห้ามนั้นมีตั้งแต่ยืดยาว เช่น ช่วงหนึ่งมีร้านค้าแถวโรงเรียนเอาตุ๊กตุ่นโปเกมอนมาตั้งขาย โรงเรียนก็ห้ามไม่ให้เด็กไปซื้อ ผมต้องลักลอบออกไปแบบใจเต้นตึกๆ กลัวครูจับได้ ซึ่งถึงตอนนี้ก็ยังไม่เข้าใจว่าจะห้ามไปทำไม (กลัวเด็กเล่นตุ๊กตุ่นจนเสียคนเหรอ)

เอ่อ อันที่จริง ไอ้สิ่งที่ "ไม่รู้จะห้ามทำไม" จะว่าไปแล้วก็เยอะมาก

ตั้งแต่พวกเครื่องแบบ ทรงผมที่หลายคนเรียกร้องกัน ไปจนการห้ามเอา
ชายเสื้อออกนอกกางเกง (เพื่อปกป้องชื่อเสียงของโรงเรียน) และห้ามคุยกันในแถว

'การคุยกัน' หลายครั้งเป็นเรื่องคอขาดบาดตายมาก โดยเฉพาะช่วงเข้าแถว
เช้า - เย็น ซึ่งครูคงอยากเห็นภาพนักเรียนเดินหน้าเรียงแถวไปเข้าห้องแบบพร้อมเพรียง
เนี้ยบกริ๊บ แต่เนื่องจากพวกเราเป็นเด็กไม่ใช่ทหาร ภาพเหล่านั้นจึงไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆ
และสิ่งที่ครูทำหลายครั้งก็คือ สั่งพวกเราคุกเข่าทั้งระดับกลางแดดเปรี้ยง พื้นเป็นคอนกรีตร้อน
มีเศษเม็ดทรายอยู่ทั่ว นัยว่าใครทำผิดก็ต้องรับผิดชอบร่วมกัน

การคุกเข่าอาจกินเวลาเป็นชั่วโมง หากยังมีคนบ้างอาจคุยหรือยุกยิกอยู่
(ใช่ครับ - ยุกยิกก็ไม่ได้) ซึ่งบางครั้งมันก็ทำให้เด็กบางคนเป็นลมไปเลย (ผมเชื่อแน่ๆ!)

การลงโทษของครูมีหลากหลายกระบวนท่า และบางครั้งผมก็แอบรู้สึกว่ามันครีเอทีฟมากๆ เช่น ให้เด็กเลียหรืออมบอระเพ็ดขมๆ เอาแปรงกระดกมาเคาะหัว สารพัดอาวุธมาใช้ฟาดฟัน

ช่วงฤดูหนาวครูก็มักจะบอกว่า

และเรายังอาจโดนหักคะแนนจิตพิสัย หรือลงโทษทางวาจา เช่น เคยมีเพื่อนเรียนเก่งโคตรๆ มารยาทดีสุดๆ คนหนึ่ง เรียนการเขียนจดหมาย แล้วดันเขียนอำเภอขึ้นต้นก่อนตำบล ปรากฏว่าเขาโดนครูด่าต่อหน้าเพื่อนทุกคนเป็นชุดจนร้องไห้

ไม่ใช่แค่นั้น ครูยังบงการเพื่อนนักเรียนมาลงโทษกันเอง (โดยมีคะแนนเป็นรางวัล) เช่น ให้เพื่อนจดชื่อคนคุยตอนที่ครูไม่อยู่ หรือแต่งตั้งเพื่อนผู้หญิงเป็นตำรวจนักเรียนคอยสอดส่องยึดหรือทำลายของเล่นที่ไม่มีประสงค์ในหมู่เด็กผู้ชาย

โดยเฉพาะช่วงที่ฮิตๆ เป่ารถกระดาษ ซึ่งนานๆ เราจะพับรถแรงๆ ได้สักคัน แต่ตำรวจนักเรียนเหล่านั้นก็ตัวร้ายไปฉีกทิ้งลงถังขยะต่อหน้าต่อตา!

(ภูยังไม่เคยคิดจะยึดหมากเก็บมีงเลย)

มันอาจเป็นยุคสมัยที่สังคมมองว่า เกม การ์ตูน ของเล่น เป็นพิษภัยอันร้ายกาจ
ต่ออนาคตของชาติ เวลาที่ครูพูดอธิบายเรื่องนี้ ว่าทำไมการเรียนมันถึงน่าเบื่อ
และครูต้องมาห้ามพวกเรา เรื่องต่างๆ เขาจะชอบพูดว่า หวานเป็นลม ขมเป็นยา

ท่านองว่า อะไรที่ทำให้เรา เสียปี้ มักให้โทษ แต่สิ่งใดน่าเบื่อๆ ทรมานๆ เชื่อเหอะ
มีคุณค่ากับชีวิต ซึ่งถ้าผมเชื่อก็คงเลิกเขียนการ์ตูนไปนานแล้ว

ผมมีเพื่อนหลายคนที่เคยโดนครูลงโทษ กลั่นแกล้ง (ทั้งโดยตั้งใจ ไม่ตั้งใจ)
แล้วฝังใจมาจนโต บางคนมีบาดแผล ร้ายแรงจนเป็นคนไม่มั่นใจในชีวิต กระทั่ง
เป็นโรคซึมเศร้าไปเลยก็มี ทั้งที่เหตุการณ์ เกิดขึ้นมันอาจเป็นเพียงวันๆ หนึ่ง
ที่ครูอาจจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำ แต่สำหรับเด็กบางคน เขาจดจำไปได้ทั้งชีวิต.

3 การทำงานศิลปะบ้าๆบอๆ ตอนมัธยม

ต่อไปนี้เป็นงานระดับมาสเตอร์พีซที่ผมเคยทำส่งอาจารย์

1 วิชาภาษาอังกฤษ

หนังสือการ์ตูนแอ็คชั่นเรื่องสาด
น้ำหมึกเชื่อนคม สุดมัน (เวลาวาด)

2 เคมี

แต่งเพลงร็อค และทำเอ็มวี
เกี่ยวกับการไทเทรตกรด-เบส

3 ชีวะ

เอาความรู้วิทยาศาสตร์มาเรียบเรียงใหม่
อ่านสนุก เพราะไม่เข้าใจว่าทำไม
หนังสือเรียนต้องน่าเบื่อ

4 ภาษาไทย (งานหนัก)

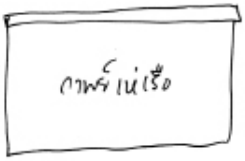
ละครจากวรรณคดีที่เขียนบท กำกับ ไปเข้าชุด
และแสดงเป็นนางเอกเอง (เพื่อนบังคับ)

5 เคมี

ออกไปแร็ปสดเพื่อพรีเซนต์โครงงาน
ที่ไม่ได้มีความรู้ หรือเตรียมตัวใดๆ
(ได้คะแนนไปอะ ดีขนะ)

6 ภาษาไทย

ทำวิดีโอการอ่าน ท่านองเสนาะ
ผสมลีลา สร้างเสียงจอมยุทธ์ ฯลฯ

งาน เหล่านี้ส่วน ใหญ่ ได้คะแนน ห่วยแตกเพราะความไม่แคร์ ใครของมัน แต่บางชิ้น อาจารย์ก็ถึงกับขอเก็บไว้เป็นพอร์ต สำหรับเลื่อนตำแหน่ง

ใน การเขียนการ์ตูน หลายครั้งผมพยายามจะเล่าเรื่องยากๆ น่าเบื่อๆ ให้ออกมาสนุกให้ได้ ซึ่งมันเป็นวิธีคิดที่มาจากการส่งงานอาจารย์สมัยมัธยม เหล่านี้

ในชุดที่ผมไม่ได้รู้อะไรพอจะตั้งคำถามท้าทายใคร สิ่งที่ผมทำก็คือ การผสมการเล่น กับเรียนเข้าด้วยกัน เพื่อจะใช้ชีวิตในระบบอันน่าเบื่อต่อไปได้

ช่วงนั้นผมยังทำนิตยสารห้อง ที่เล่าเรื่องชีวิต สัมภาษณ์เพื่อนในห้อง และเอาพวกมันเองมาช่วยกันคิด-เขียนคอลัมน์ เพื่ออ่านกันเอง เย็นจอยกันเอง

แต่นิตยสารฉบับนี้ถูกกระจายไปห้องอื่นๆ ลามไปถึงโรงเรียนอื่น และคนทำนิตยสารอาชีพล้วย

ตอนนั้นผมรู้สึกว่า การเขียนการ์ตูนลงอินเตอร์เน็ตกับเสนอนิตยสารและการทำนิตยสารห้องเอามันกับเพื่อน มัน "จริง" มากกว่างานที่ทำส่งอาจารย์เยอะเลย

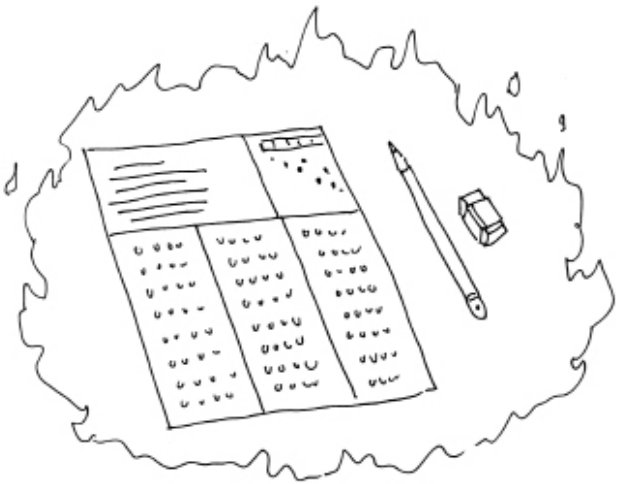
เพราะมันเชื่อมโยงกับโลกข้างนอกจริงๆ มีคนอ่านคอยฟีดแบ็กงานเราจริงๆ เอาไปพัฒนาต่อได้จริงๆ ไม่ใช่แค่ครูคนเดียวมาตัดสิน

แง่หนึ่ง การทำบ้าทำบอ ของผมมันคือกระบวนการค้นหาตัวเองไปเรื่อยๆ ว่าเราเป็นคนยังไง ชอบ-ไม่ชอบอะไร ไปจนถึงรู้จักประเมิน และให้คะแนนตัวเอง

ซึ่งมันก็โยงไปสู่ ความสนใจ เรื่องการศึกษาอีกที ในตอนที่ผมรู้สึกว่า คะแนนที่ครูประเมินผม กับที่ผมประเมินตัวผมเอง มันต่างกันสิ้นเชิง.

4 การสอบ

การสอบคือชีวิต และจิตวิญญาณของนักเรียนมัธยม

โดยหลักการอันสวยหรูแล้ว เราสอบเพื่อประเมินตัวเอง ว่าเรามีข้อดีหรือจุดบกพร่องตรงไหน เพื่อเอาไปพัฒนาความรู้ของนักเรียนต่อไป

แต่ในทางปฏิบัติแล้วไซร้ การสอบคือสมรภูมิที่นักเรียน (+ ผู้ปกครอง) ต่างกระเสือกกระสน เพื่อจะเอาตัวรอดเป็นผู้ชนะในการเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

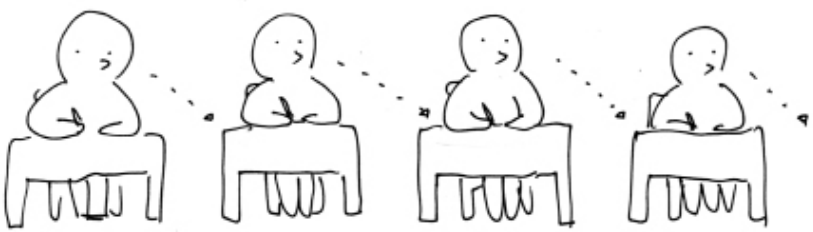
และเพื่อการนี้ พวกเขาจะทำทุกวิถีทาง ไม่ว่าด้วยเล่ห์ด้วยกล ด้วยเงิน การเรียนพิเศษอย่างบ้าคลั่ง หรือกระทั่งการลอก

อาจมีคนคิดว่าการลอกเป็นเรื่องเด็กเกเด็กโง่ ไม่อ่านหนังสือ เห็นแก่ตัว แต่ผมพบว่านักลอกจำนวนมากศาลเป็นนักเรียนระดับหัวกะทิ (หลายคนมีจิตใจงดงามเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนมนุษย์) เพราะโดยมาก ต่อให้ใครจะฉลาดแค่ไหนก็ย่อมมีจุดอ่อนในบางวิชา พวกเขาจึงลอกเพื่อชดเชยช่องโหว่กันและกัน เป็น win-win situation ที่เห็นได้ตั้งแต่การสอบเก็บคะแนนยันวันสอบเอนท์ฯ

กับเรื่องนี้ ครูมักบอกพวกเราว่า "บาปกรรมมีจริง" แต่ผมพบเพื่อนนักลอกจำนวนมากที่ลอกจนได้เข้ามหาลัยชั้นนำ และเติบโตไปมีหน้าที่การงานดีเลิศประเสริฐศรี เราจึงอาจสรุปได้ว่า

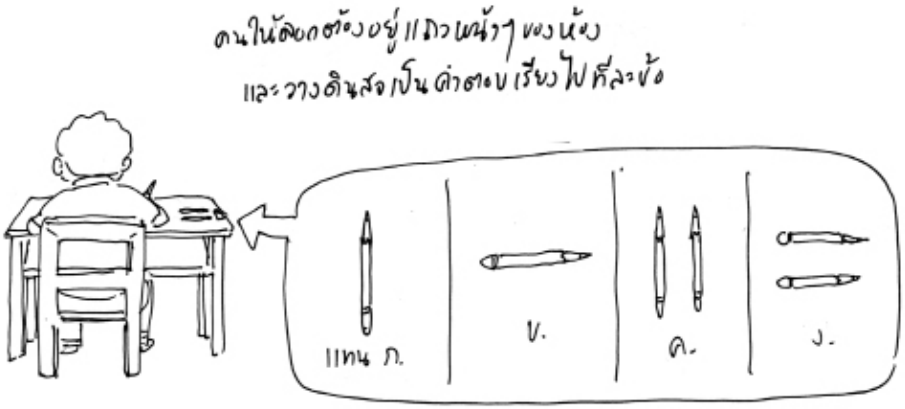
1 บาปกรรมไม่มีจริง [และ/หรือ]

2 การสอบที่วัดคุณภาพนักเรียนไม่ได้มีจริง

ผมเองตอนนั้น พยายามทำเท่ โดยการไม่ลอกข้อสอบใคร (แต่มีงก็ลอกการบ้าน กับสอบเก็บคะแนนอยู่ดี เท่ตรงไหน) เพราะผมกลัว + ปี1เกียจมาคุยหวาดระแวง อาจารย์คุมสอบ

แต่ผมมักเป็นต้นฉบับ ให้เพื่อนลอกอยู่บ่อยๆ และนี่คือขั้นนึงในภูมิปัญญาการลอก ที่เพื่อนผมได้คิดค้นขึ้น

ถ้าคำตอบเป็น ก. ติดกัน ให้เอายางลบมาวางข้างๆ (ถ้าติดกันอีกให้เอาออก)

และถ้าเปลี่ยนหน้ากระดาษ ให้ขยับเก้าอี้ที่นึง เพื่อนจะได้มั่นใจว่าอยู่ห่างเดียวกัน

มันคือ เทคนิคอันไร้ช่องโหว่ ไม่เคยมีใครจับได้ และเพื่อนผมภูมิใจกับมันมาก

พร้อมกับบอกว่าที่ตอนนั้นผมไม่ลอกน่ะโว้

และต่อให้จะผ่านการอ่านหนังสือ ผ่านการสอบมาก็ยัก ทุกครั้งที่เพื่อนมารวมผม

กลับมาทบทวน ถึงความรู้ที่เราได้จากช่วงเวลานั้น ก็จะนำไปสู่ข้อสรุปว่า

สิ่งที่ข้าพเจ้ารู้

ก็คือข้าพเจ้าแทบไม่รู้อะไรเลย

ซึ่งผมคิดว่าปัญหาส่วนหนึ่งก็มาจากการที่เราเชื่อมโยงสิ่งที่เราเรียนกับ

ชีวิตเราไม่ได้นั่นแหละ

แต่เป็นตอนนั้นเองที่ผมเริ่มเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามกับข้อสอบ พอๆ กับที่มันถามผม ซึ่งการที่ทำแบบนี้ได้ ก็อาจเป็นเพราะผมเริ่มฉลาดขึ้นมาบ้างแล้วก็ได้มั้ง.

เกี่ยวกับผู้เขียน

สะอาด นักเขียนการ์ตูนอิสระ

Sa.art.tanis @gmail.com

 Sa-ard

 @ saart_tanis

 sa.ard

ผลงานหนังสือ

1 ชายผู้ออกเดินทางตามเสียงของตัวเอง (2554)

2 นิทานโลก (2555)

3 ชายผู้ออกเดินทางไปญี่ปุ่น
ด้วยการ์ตูนของตัวเอง (2556)

4 คน/การ์ตูน/หมา (2557)

5 สยามยิ้มแสยะ (2558)

6 ตูดเด็กวิทยา (2559)

7 ครอบครัวจิ๋งเป้ง (2559)

8 ชีวิตดีๆ ที่ลงตัว (2560)

9 ครอบครัวจิ๋งเป้ง 2 (2561)

